

Enguany, 50 anys d'escola...!

I, dins d'aquests, 39, des que vam començar a celebrar aquest certamen.

Des dels inicis, el Patufet, ha cregut en la vital importància de contemplar i treballar els diferents llenguatges d'expressió i comunicació que els humans hem anat creant i desenvolupant al llarg de la història. L'expressió escrita, n'és un d'ells.

En aquest recull, trobareu una selecció de tots els textos que els nens i nenes del Cicle dels grans van crear i decidir presentar als Jocs Florals d'enguany.

Les mestres del Cicle dels Grans, sentim molta joia en oferir-vos aquest llibre on hi ha una petita mostra del treball de dies, setmanes i mesos al voltant del plaer d'escriure.

I, també, del goig d'il·lustrar textos que han escrit companys d'un altre nivell educatiu.

Desitgem el gaudi molt totes i tots, tant els nens i les nenes com vosaltres, les famílies.

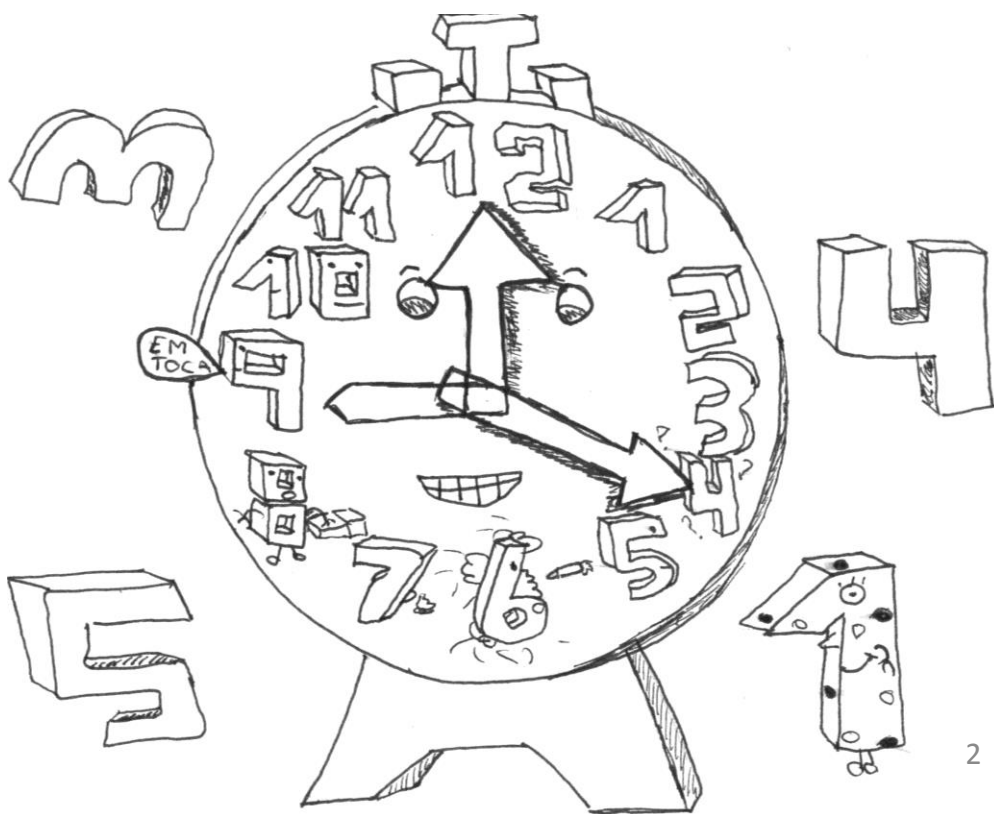
Jocs Florals / 2019

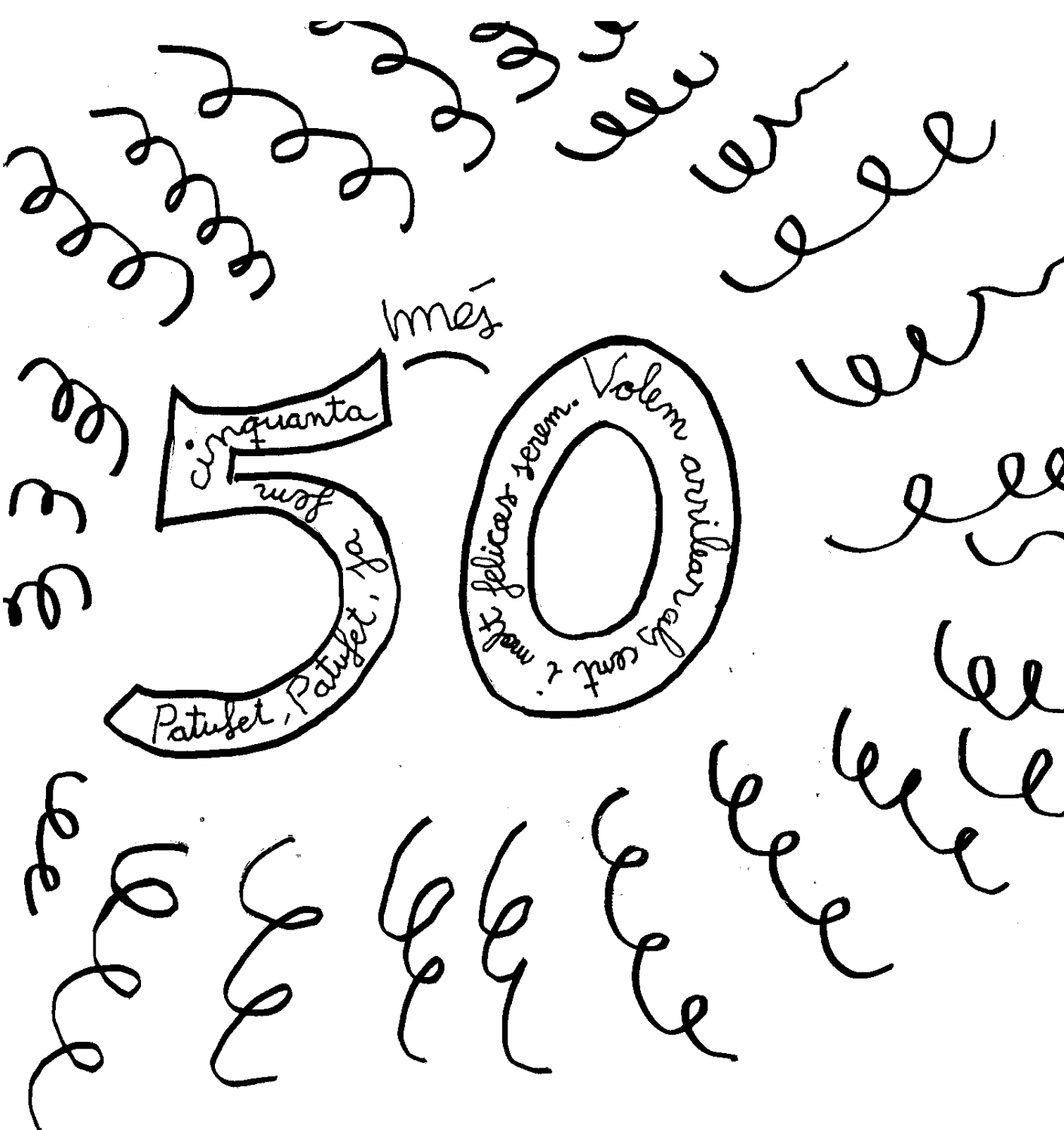
Amb els llibres per amics no et faltirà companyia.
Cada pàgina pot ser un estel que et fa de guia.

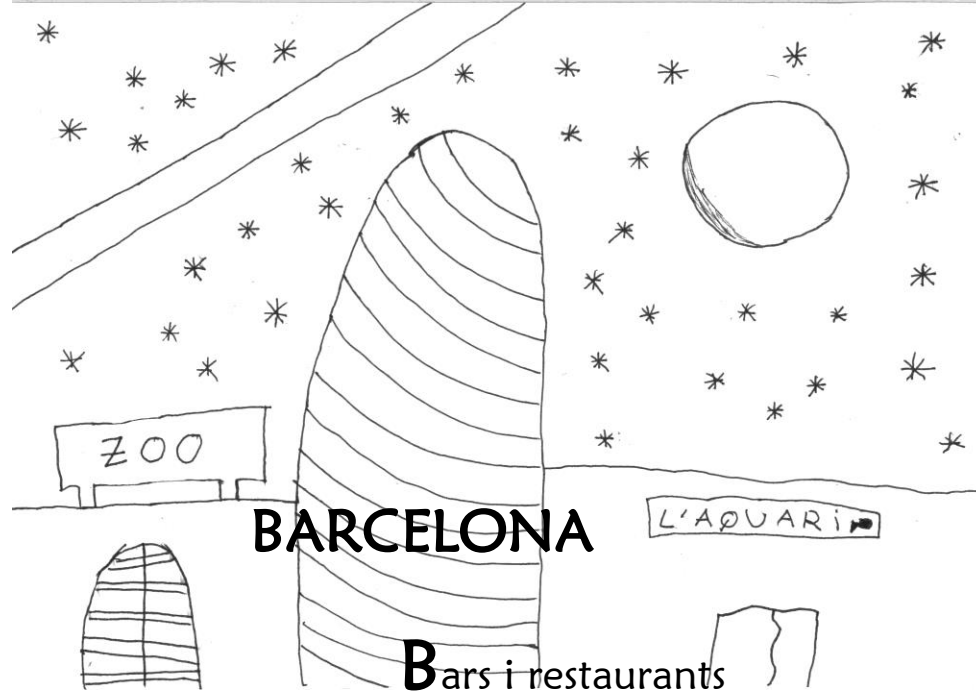
Joana Raspall

Il·lustra: Sara Carreras i Yousse Watmani f – 12 anys

coses import**A**nts

tu**R**istes i visitants,

Capgrossos i gegants

a la Plaça d'**E** Sants.

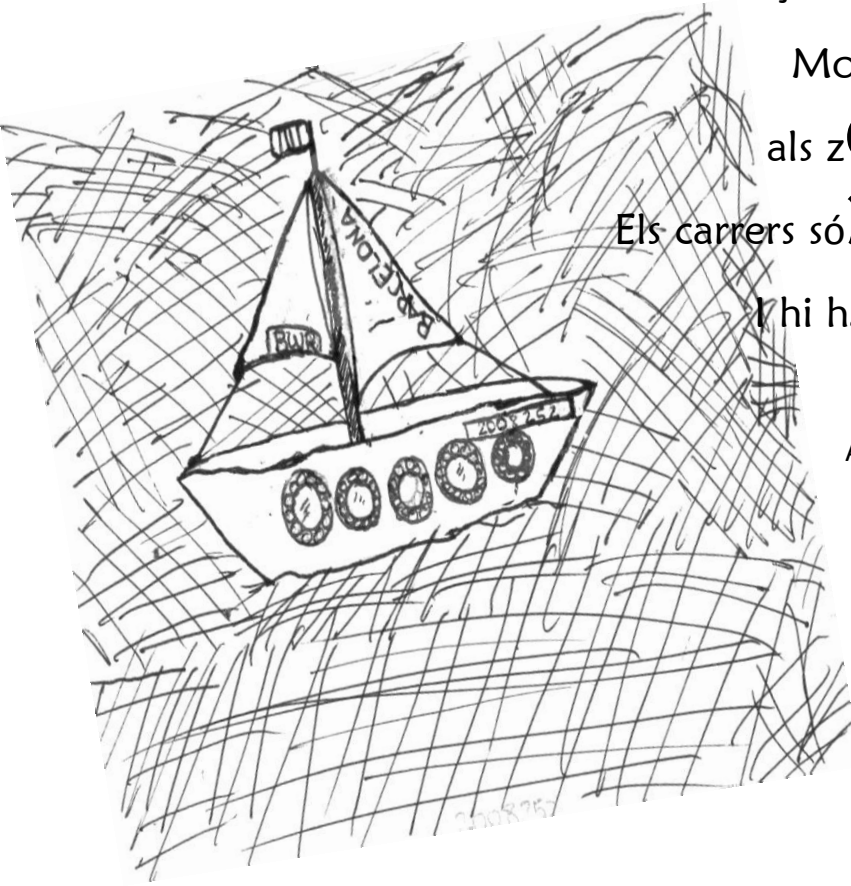
Mo**L**ts animals

als z**O**os i als parcs.

Els carrers són **N** curts i llargs,

i hi h**A** rius i mars.

Autor/a: Bruna Petit – 9 anys

EL RELLOTGE

Sóc un rellotge una mica accelerat,
faig tot el dia un fort tic-tac.

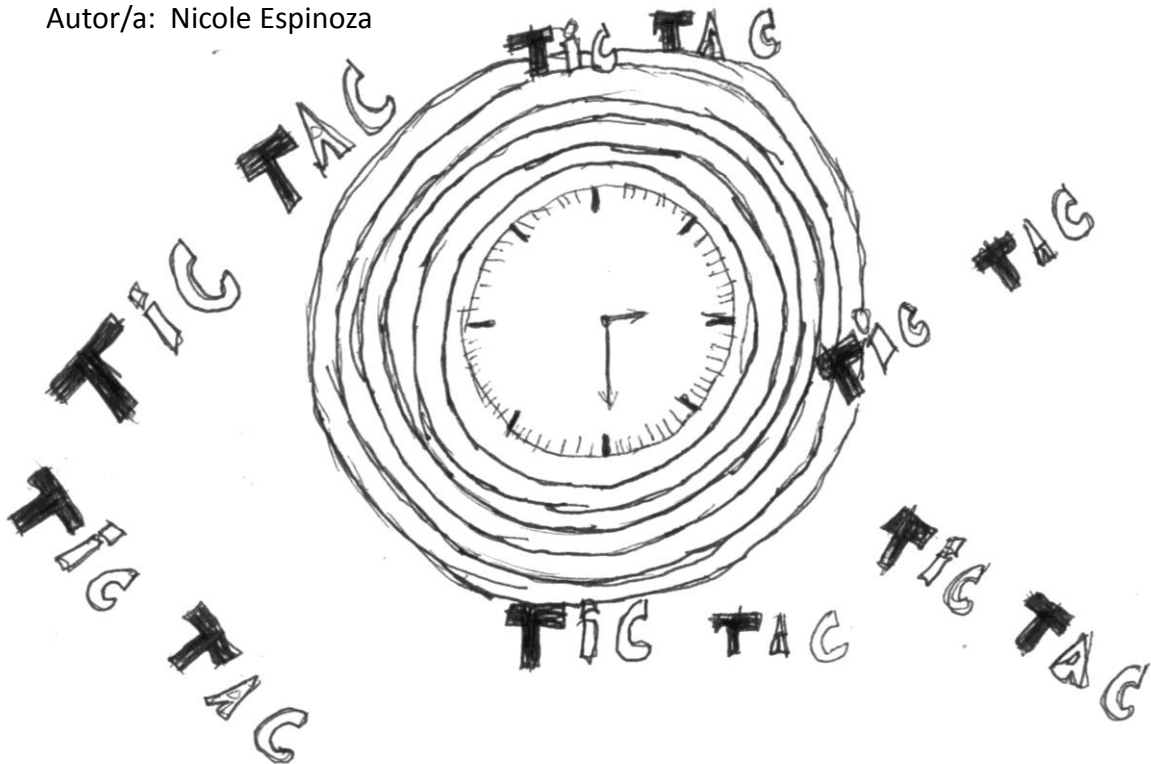
Tinc dues busques,
fines i brusques.

Sóc rodó,
i, també, bufó
i coquetó.

TIC TAC

Autor/a: Nicole Espinoza

LA NEU

La neu és fina com el cotó.

És tova i lleugera, jo jugo amb ella.

Faig ninots amb molts colors.

El dia següent em desperta i no veig el ninot.

S'ha desfet per la calor.

Autor/a: Ermessenda Segarra – 9 anys

VAIXELL DE PAPER

Tinc un vaixell de paper...

i què puc fer?

Una història em puc inventar

i a un altre país viatjar.

Penso i penso

no sé que fer,

Ah...! Ja ho tinc!

Escriuré en el teu paper

mil històries dels somnis

que jo somniaré.

LA ROSA I ELS SEUS AMICS

Hi havia una nena que es deia Rosa. La Rosa estava desesperada perquè arribés el seu aniversari. Però hi havia un problema, i és que només havia convidat a 5 ó 6 persones a la seva festa. Per què? Mira, t'explico la història...

La Rosa havia convidat a tots els de la seva classe a casa seva. Però el problema era que quan anaven a jugar, la Rosa no els deixava jugar amb res, i sempre deia aquesta frase: “No! Aquesta joguina és molt delicada i es pot trencar!”. I així és com aconseguia que ningú toqués les seves joguines.

Després d'això, quasi ningú no va voler tornar a casa seva. Només 5 ó 6 persones que van anar per molestar-la, però una no va anar per molestar-la sinó per consolar-la.

La Rosa es pensava que només anava per molestar-la i li va preguntar: “Què fas aquí?. Si només vens per molestar-me, ja pots marxar.”

I la noia li va dir: “No vinc per molestar-te, al contrari, vinc per consolar-te”.

I es va asseure al seu costat i li va preguntar: “Què et passa?” i la Rosa li va contestar: “És que ningú vol ser amic meu”.

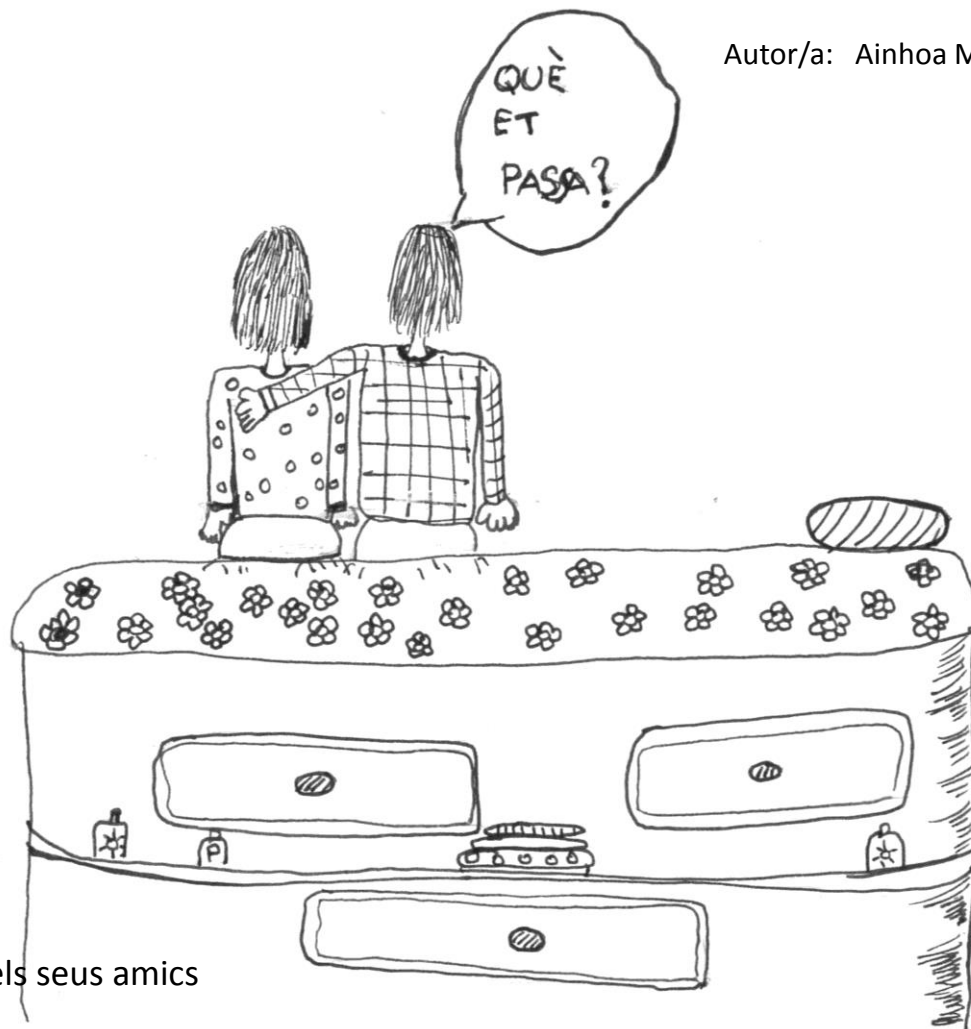
I la noia li va dir: “Jo puc ser la teva amiga si vols”.

I es van fer amigues.

La noia va prometre que aconseguiria que algú més que no fos ella es fes amic o amiga seva. Només va aconseguir a sis persones.

La Rosa va prometre que ja no seria igual que abans. Així la Rosa va canviar gràcies a la seva amiga.

Autor/a: Ainhoa Muñoz – 9 anys

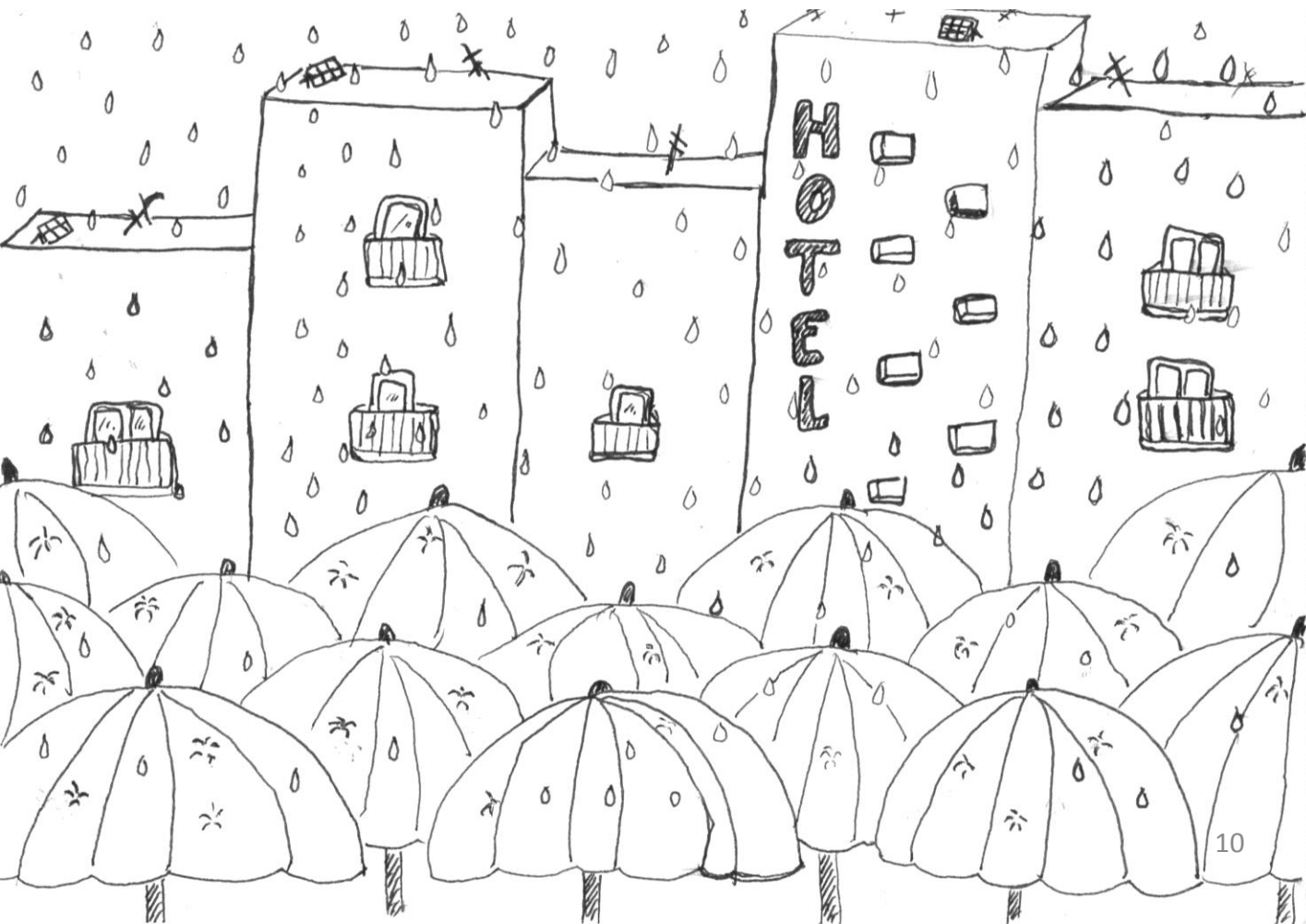
LA PLUJA

La pluja cau,
el terra es mulla,
i la gent es recobreix
amb tot el que té.
Tots entren a casa seva,
i, ningú, surt al carrer.

Autor/a: Pol Orta – 9 anys

Il·lustra: Hugo Collado i Sofia Valerp - 10 anys

LES ESTRELLES

Les estrelles són al cel

i mai baixen encara que vulguem.

Una pluja a vegades cau

i a una estrella

un desig li pots demanar.

La gent té por de mi. Sóc forca com

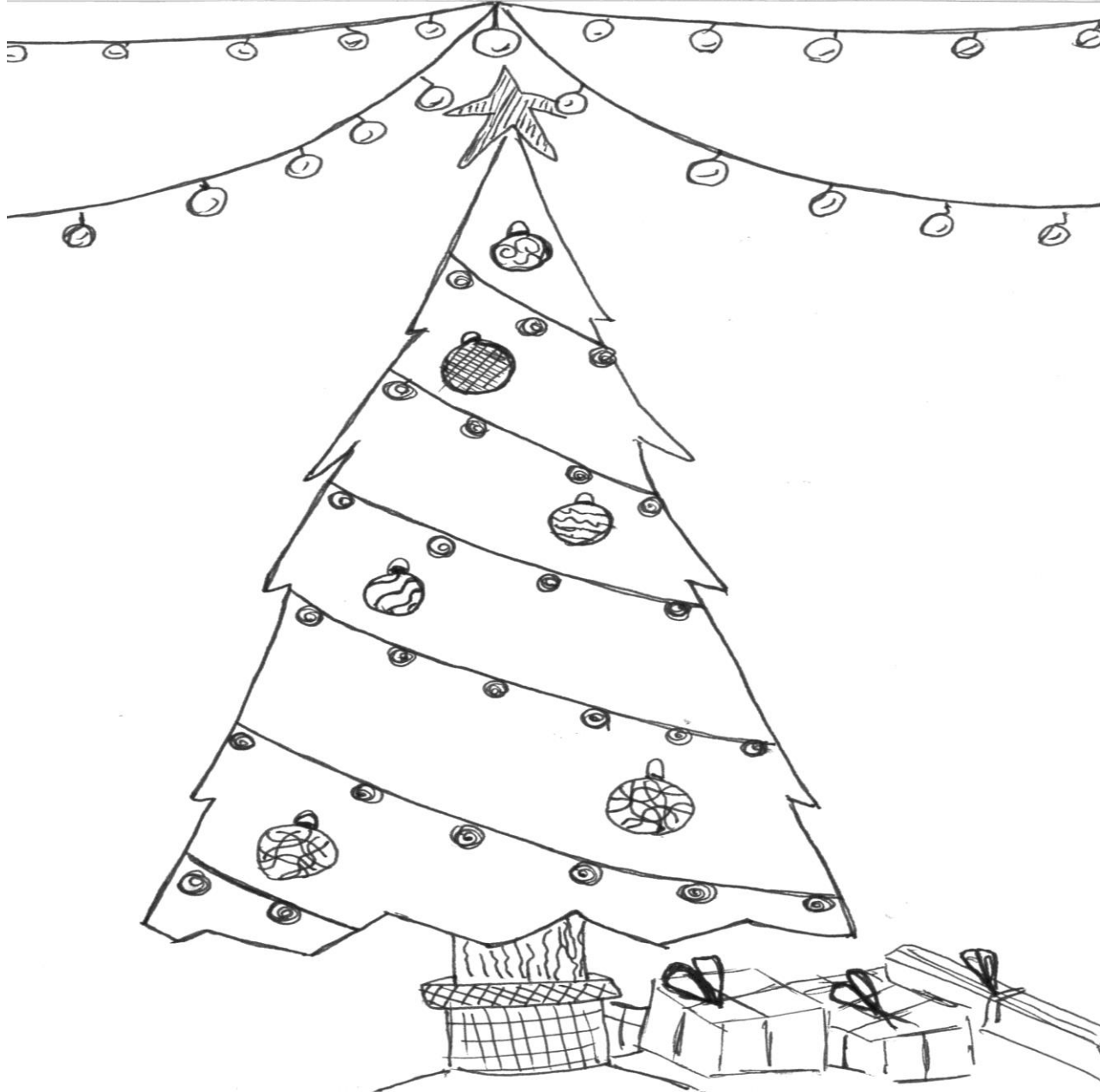
la gent

la mit. No m'agrada

Malta gent té por de les pel·lis de por i me
forca.

Sóc calbada i sempre
estare aquí.

La gent té por de mi mateixa.
Sóc forca.

EL NADAL

El Nadal és l'època

més encantadora de l'any.

Tots anem a casa d'un familiar.

I tres Reis Mags et porten molts regals.

Autor/a: Irene Esbrí – 9 anys

Il·lustra: Guillem Vera – 10 anys

EI LLIBRE

Quan **L**legeixo em sento bé.
Llegint tot es veu de l'inrevés.
I si m'entens,
un lli**B**re o dos
ens lligi**R**em
i que bé **E**ns ho passarem.

Autor/a: Lucía Vergara – 9 anys

Il·lustra: Sergio Pérez – 10 anys

LA NIT DE REIS

Corre, corre!
a dormir,
perquè sinó
els Reis vindran,
la coca
es menjaran
i tu, sense regals,
et quedaràs!

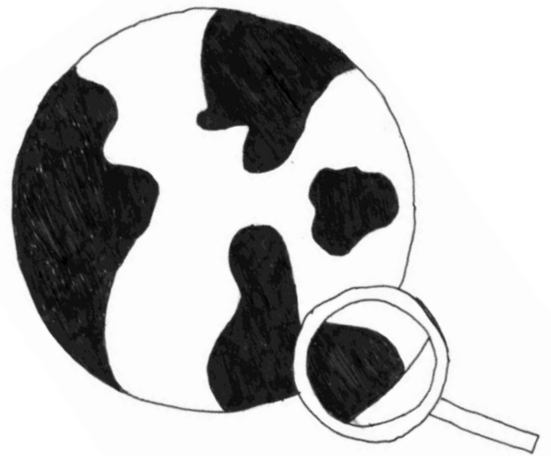
Autor/a: Noa Martín – 9 anys

Il·lustra: Salma Alzabén – 10 anys

RODAMÓNS

Rodar pel món, viatjar,
observar, estudiar i mirar.

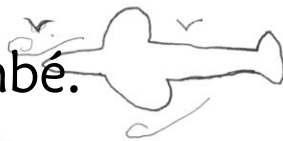
Necessitaràs una bona lupa
per la majoria de coses que t'he dit abans.

Molts monuments segurament veuràs:

la Torre de Pisa, la Torre Eiffel,

l'Estàtua de la Llibertat

o la Sagrada família, també.

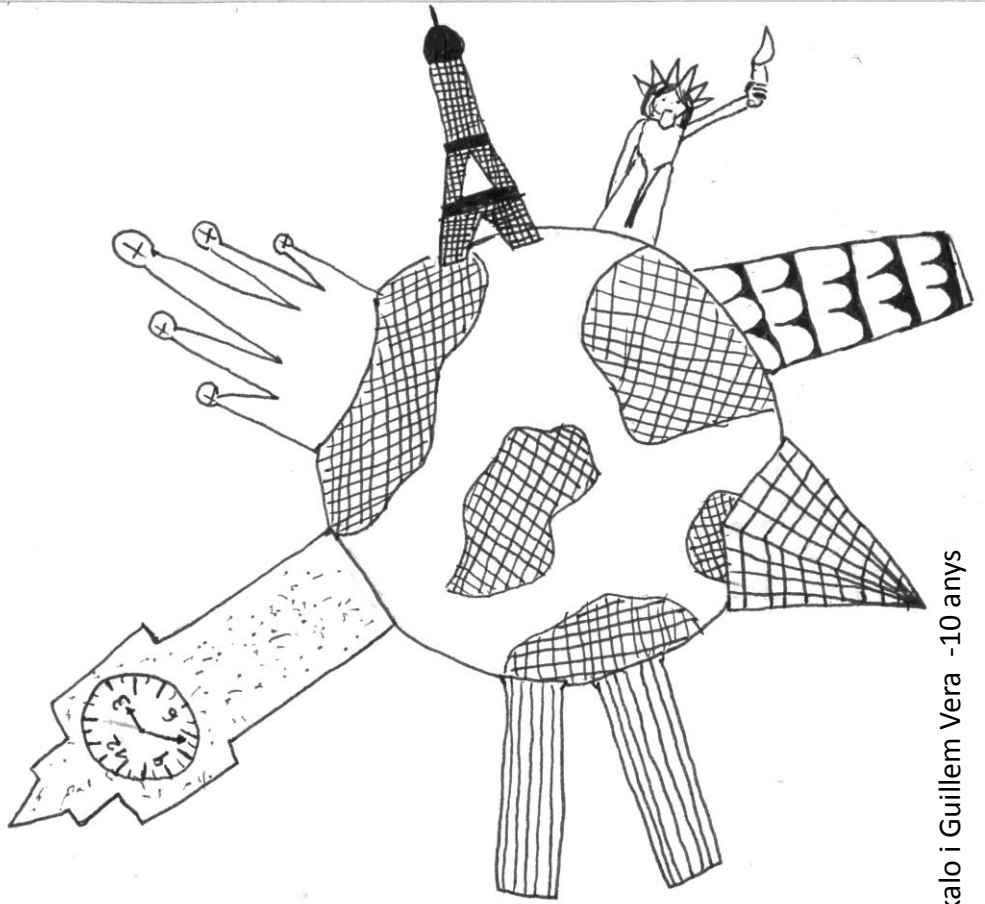
Pots viatjar amb globus, vaixell o avió,

Així podràs veure les coses millor.

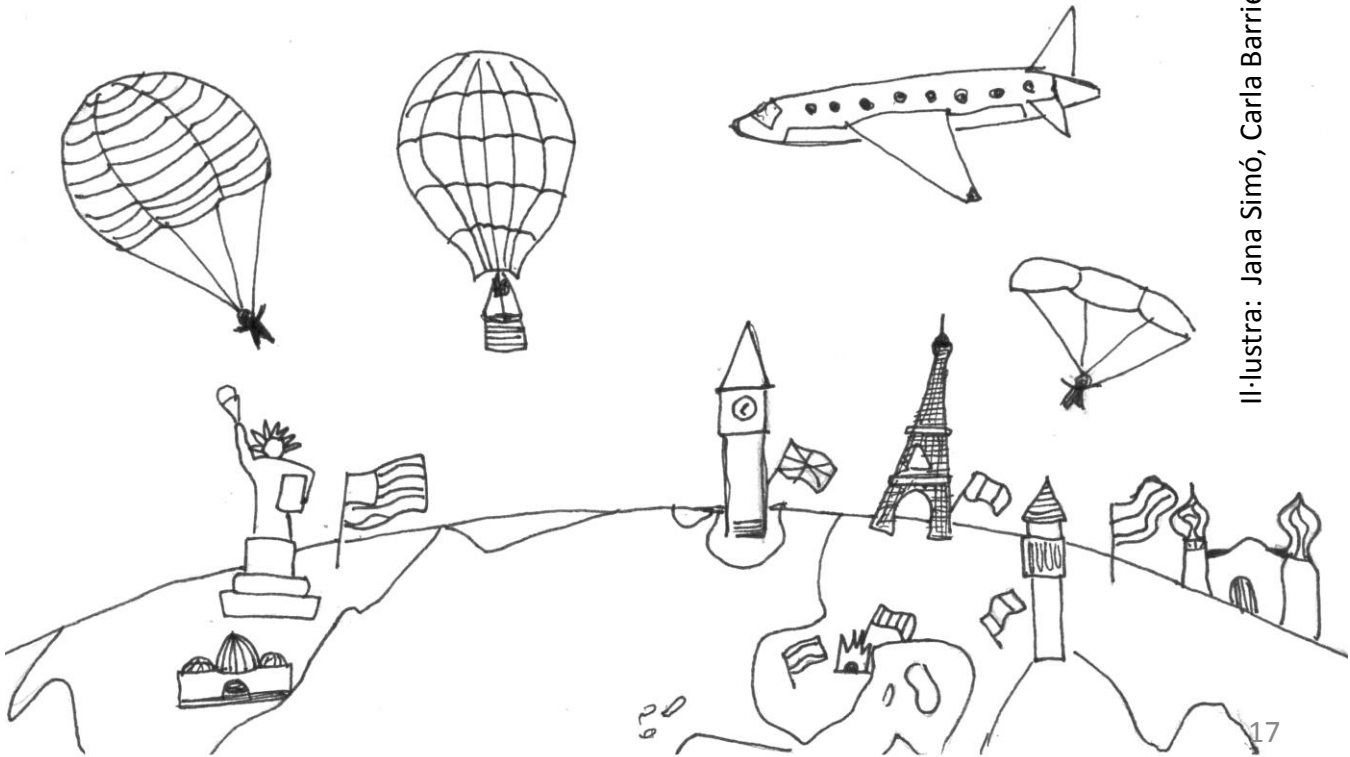
Autor/a: Mar Alberdi – 9 anys

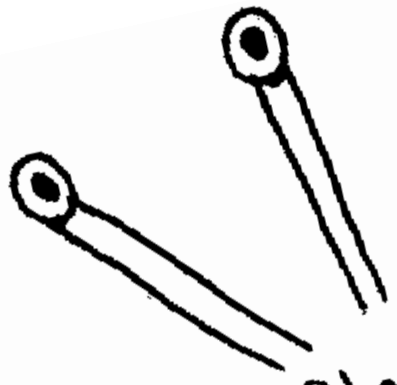
Text: Rodamóns

Il·lustra: Jana Simó, Carla Barrientos, Aisa Makalo i Guillem Vera -10 anys

26
 petites, i una mica
 més. No gaire
 menes. Trepas
 3 Tinc una espiral a l'esquena,
 i a vegeades
 27

EL DIMONI

Tinc una forquilla gran,
i m'agrada menjar-me
els que no es porten bé.

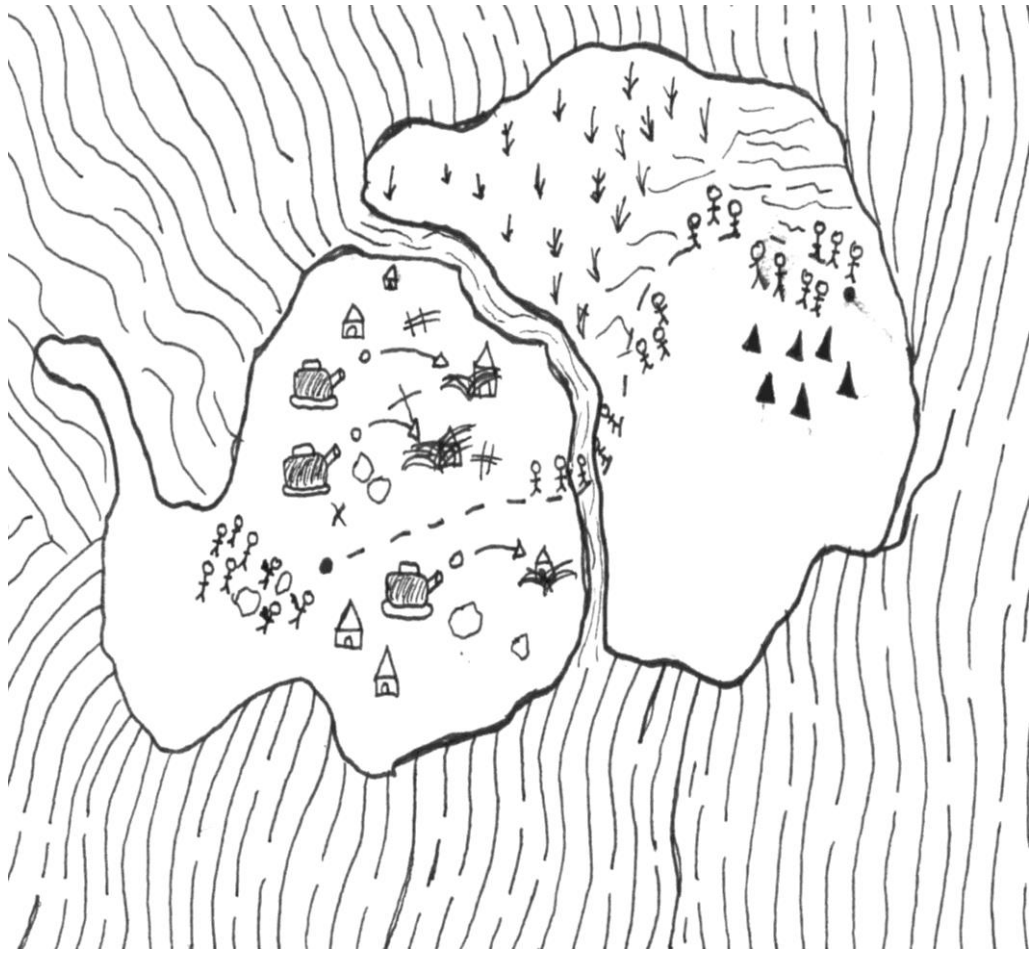
Qui sóc...?

Autor/a: Emenike James -9 anys

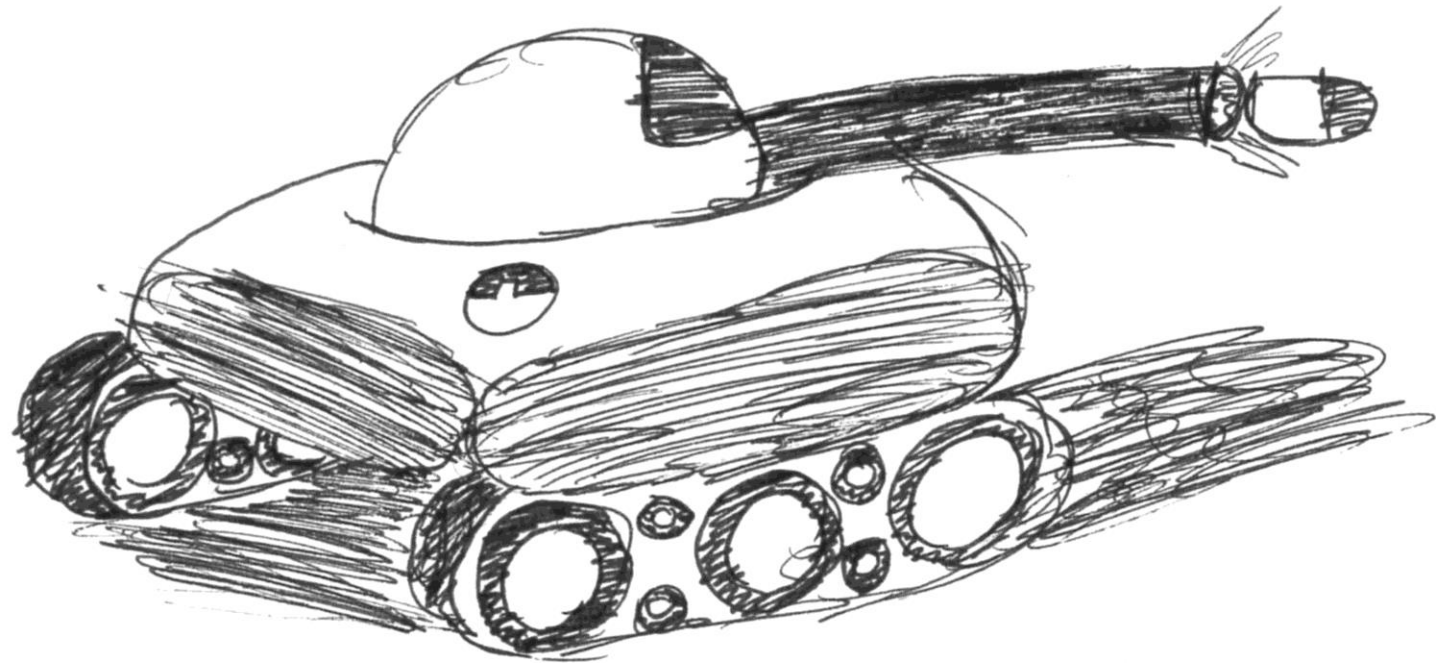

Déu de la lluita,
mor gent innocent.
Màquines de matar,
ningú s'ho mereix.
Nens i nenes
que fugen del país.
En aquestes coses
no hi ha final feliç.

Il·lustra: Nataly Brochero, Nil íbor i Sara Bernal – 12, 11 i 12 anys

LA TEMPESTA DEL MAR

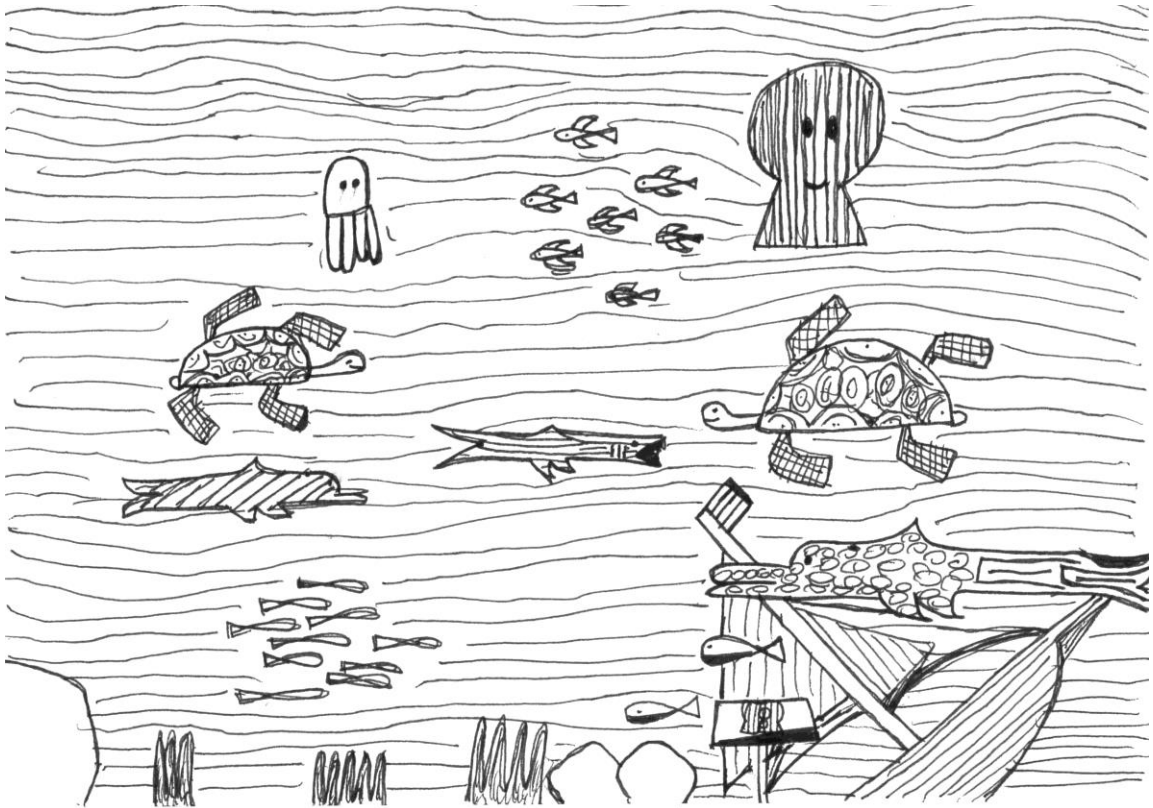
Hi havia una vegada en un mar llunyà, una mare tortuga i la seva filla que era molt petita. Un dia, una terrible tempesta va encendre el mar, i aquelles onades van fer separar la mare de la filla i a moltes altres famílies els hi va passar el mateix.

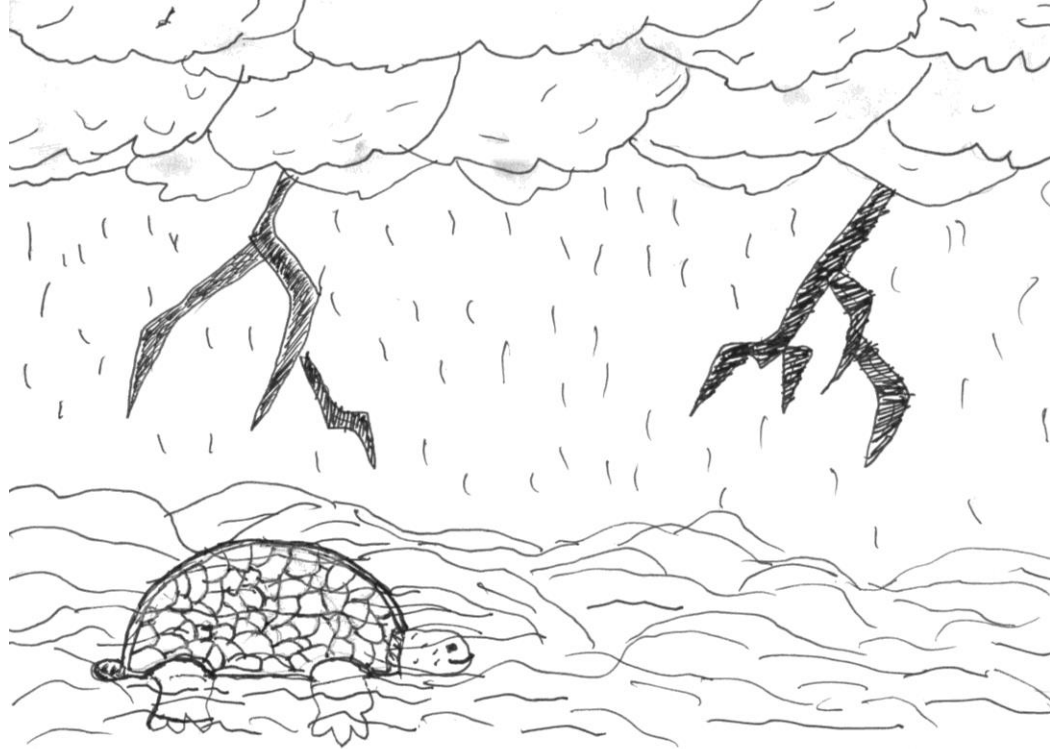
Quan la tortugueta se'n va adonar es va posar molt trista, tan trista que amb prou feines estava orientada. Però va començar a nedar per tal de trobar la seva mare. Pel camí es va trobar molts animals.

El primer animal que es va trobar va ser un dofí que estava desorientat com ella. El dofí li va dir:

- Com és que estàs aquí?
- És que aquella terrible tempesta ha fet que la meva mare i jo ens separéssim.
- Jo també vaig desaparèixer entre les ones del mar- va dir el dofí-.

Així que els dos es van posar a nedar per trobar les seves mares.

Il·lustra: Pau Luque – 11 anys

Al cap d'una estona van treure un llum i de fons s'escoltava una música tipus: Xumba, xumba, xumba...! Era una festa...!!!

Els no van gosar entrar i van seguir el seu camí, o més ben dit, la cerca de les mares perdudes. Al cap d'uns quants quilòmetres van veure un calamar colossal. El calamar es va començar a moure per tal de fer mal al dofí i a la tortugueta, però la mare de la tortugueta li havia explicat que si algun dia es trobava un calamar tan colossal, com que a ells no els hi agradaven els dofins perquè són molt àgils i rellisquen ni les tortugues perquè tenen closca, no els podria fer mal. Així que, a poc a poc, se li van anar acostant molt lentament. Quan van estar a uns quants pams, el dofí no es va atrevir a dir res, però la tortugueta encara que fos petita era molt atrevida i al cap d'uns instants la tortugueta va cridar:

-No ens facis mal, si us plau...!

-Vinc en to de pau- va dir el calamar surant pel mar.

Al cap i a la fi, s'hi van acostar fins a ser-hi al seu davant.

El calamar els va explicar que un tauró s'havia menjat la seva mare i que, ell, s'havia salvat de miracle. Així que es va afegir com a un membre més del grup: A la cerca de les mares.

Van nedar dies i dies. El calamar els va explicar que hi havia una petxina que era la més intel·ligent de tot l'oceà. Així que van anar a la cerca de la petxina Serafina.

Al cap d'un mes van arribar a una cova que a l'entrada hi havia un cartell que deia: La petxina Serafina, per servir-te de nit i de dia. Hi havia una campaneta i els tres van decidir estirar de la cadeneta que feia que sonés. I de cop i volta: -PUM! A l'entrada ja estava la petxina Serafina.

Ella els va convidar a entrar i com havia estat tan amable, hi van entrar directament:

-Què hi feu aquí, nois? I tu, calamar? La teva mare m'ha dit que vindries.

-És que un tauró va matar la meva mare – va dir el calamar trist.

-Oooh..., no ho sabia. Perdona'm – va suplicar la petxina.

- No passa res, no ho sabies.

Ella els va convidar a entrar i com havia estat tan amable, hi van entrar directament:

-Què hi feu aquí, nois? I tu, calamar? La teva mare m'ha dit que vindries.

-És que un tauró va matar la meva mare – va dir el calamar trist.

-Oooh..., no ho sabia. Perdona'm – va suplicar la petxina.

- No passa res, no ho sabies.

Al cap d'una estona la tortugueta, el dofí i el calamar colossal li van dir tot el que havia passat i li van preguntar a la petxina Serafina si sabia on eren les mares. La petxina Serafina va preguntar:

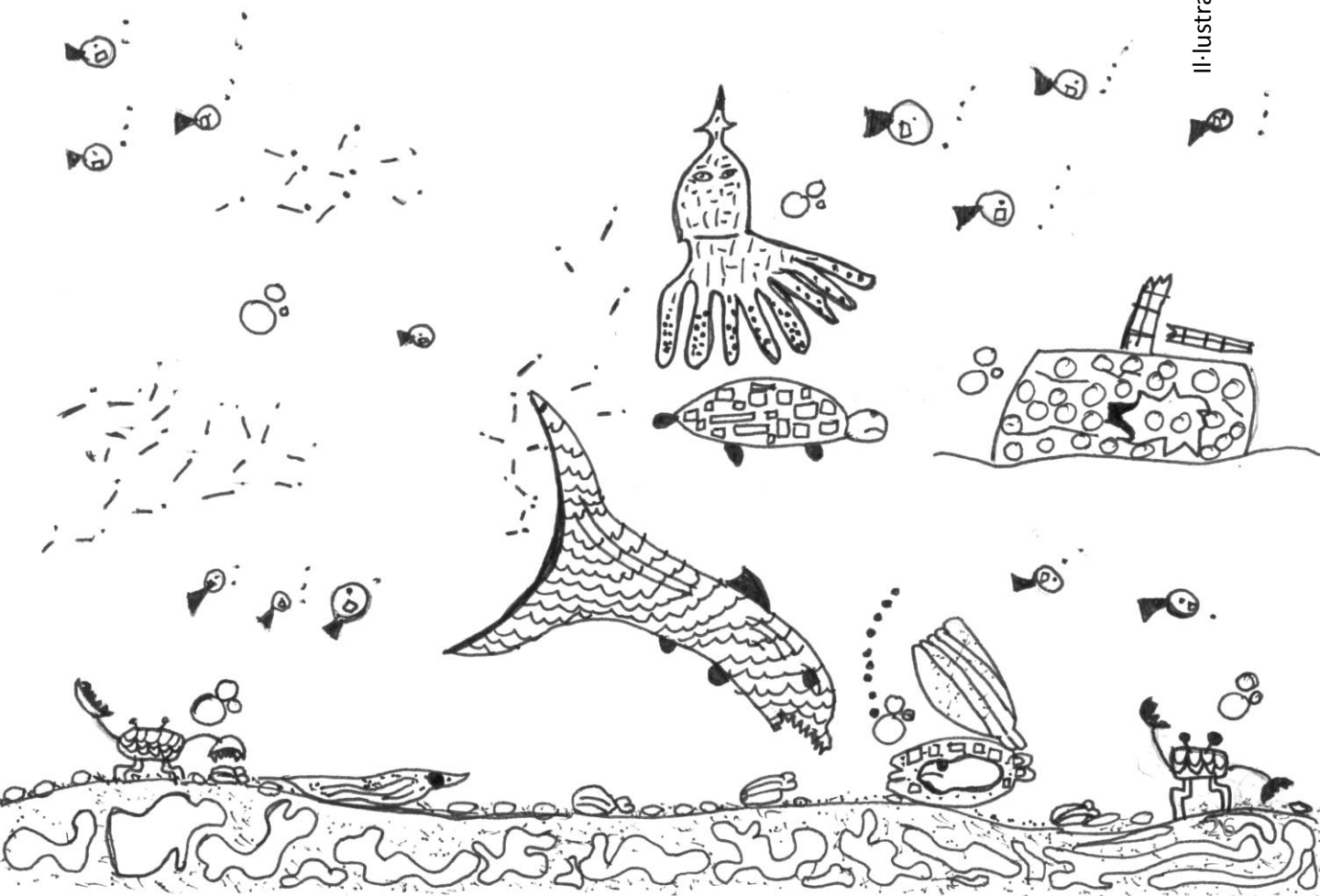
-Les vostres mares no seran una tortuga que es diu Clara i un dofí que es diu Maria?

- Sí...! – van saltar d'alegria.

La petxina els hi va explicar on eren i... Sí, les van trobar. Des d'aquell dia, la tortugueta i el dofí van ser amics i sense cap tempesta.

Autor/a: Aisa Makalo – 10 anys

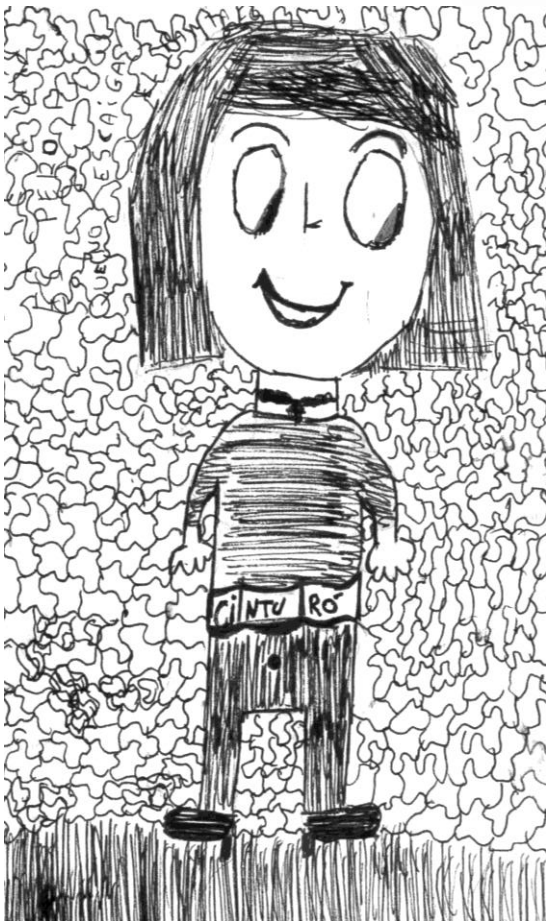
Il·lustra: Xavi García – 11 anys

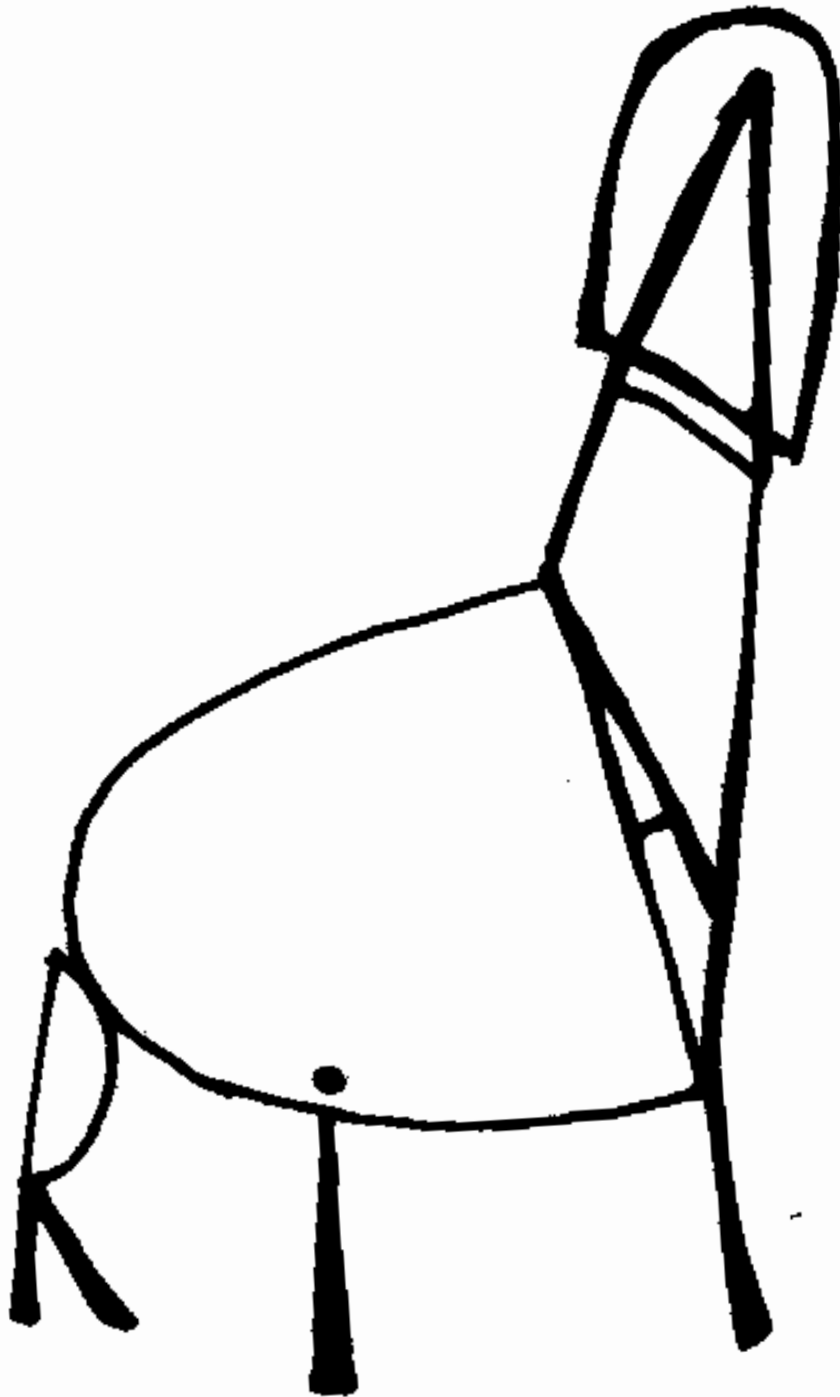

EL CINTURÓ

El cinturó
és el que et dóna autoritat
perquè no se't vegi la intimitat.

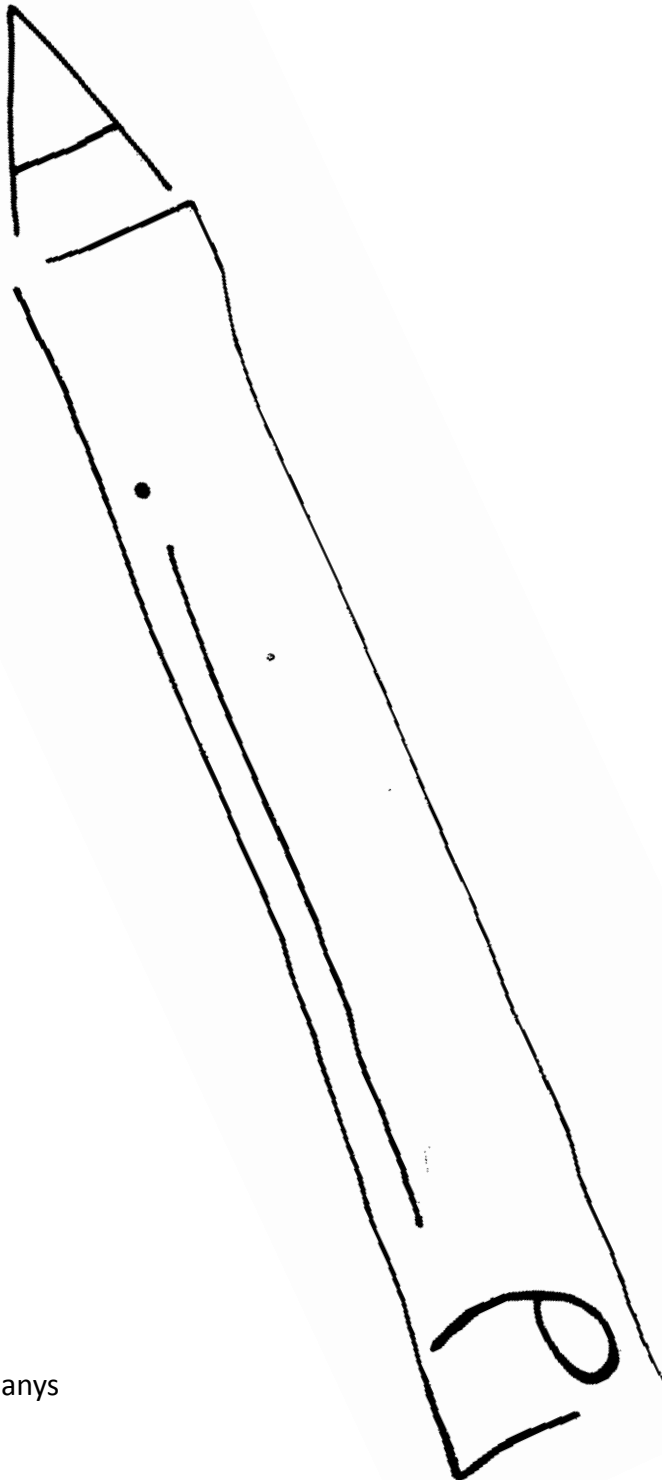
Autor/a: Víctor Vargas – 10 anys

Autor/a: Arnau Galimany – 9 anys

S

Autor/a: Berta Rubio – 10 anys

Il·lustra: Noa Mohedano , Jazmín Franco – 12 anys

LA MORT

La mort és una cosa
molt horrorosa.

Moltes persones l'han patit,
m'agradaria que no em passes a mi.

Sé que m'ha de passar
i no ho puc evitar.

Autor/a: Hugo Collado – 10 anys

TENDRESA

Una mica de tristesa,
i una altra d'amor,
un nus a l'estómac
que t'emociona.
No saps què fer
si riure o plorar.
És tan bonic
que no sé què dir.

Il·lustrta: Judit López – 11 anys

Autor/a: Ainhoa Arribas 10 anys

QUI SÓC?

No em podeu comprar.

Passo ràpid,

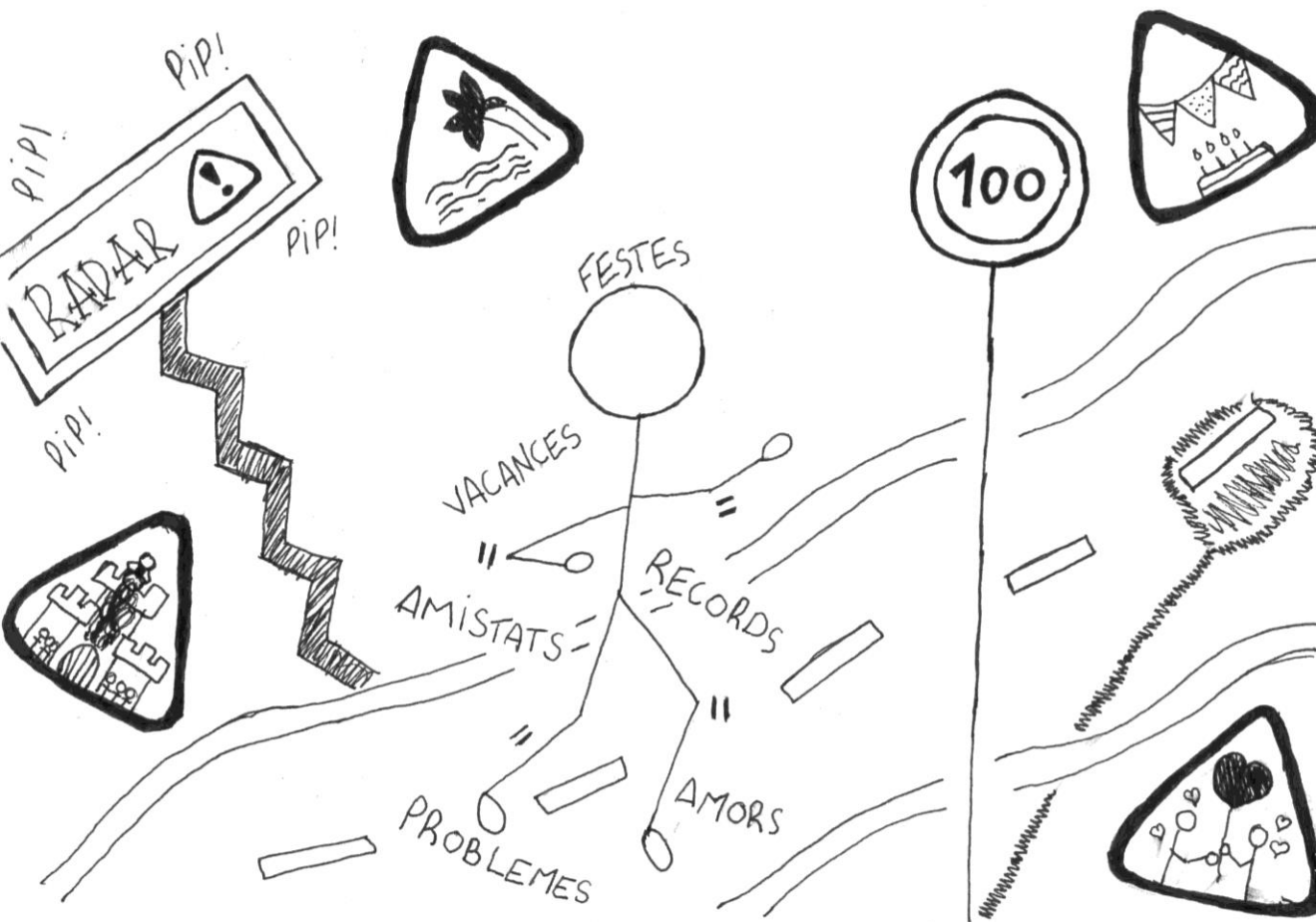
i m'has d'aprofitar.

Qui sóc?

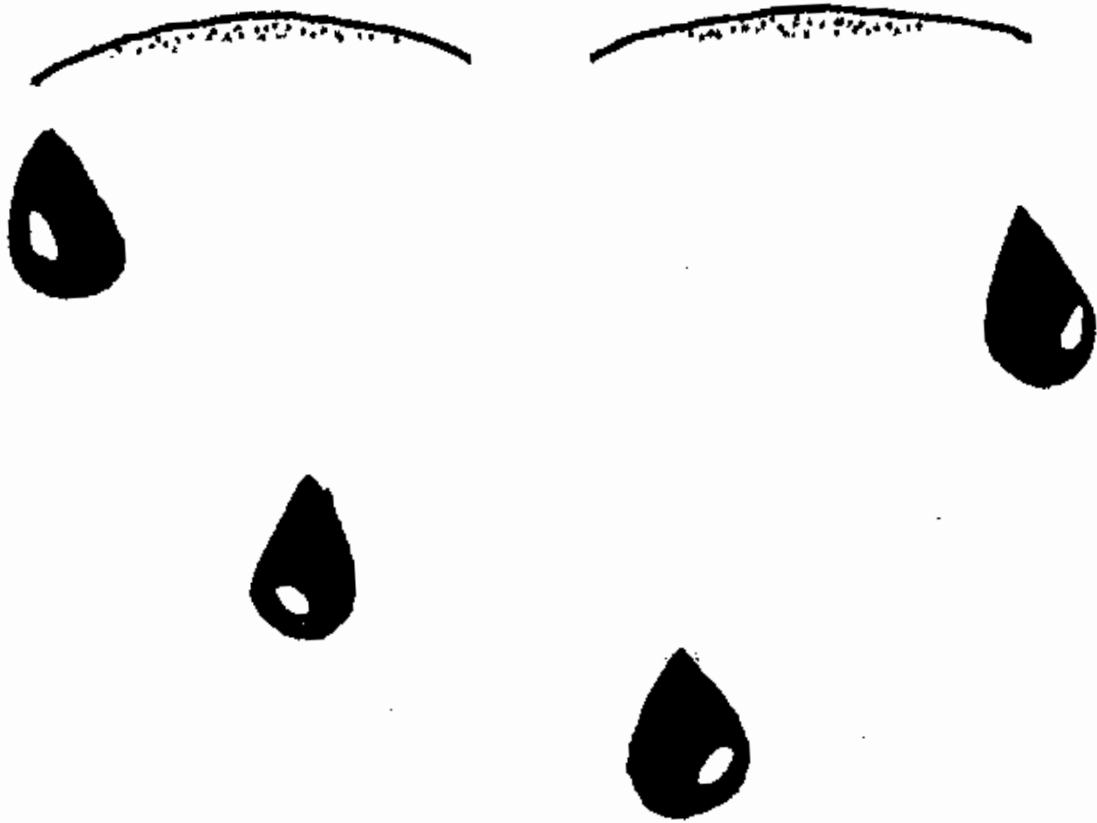

Resposta: El Temps

Autor/a: Jana Simó – 10 anys

Il·lustra: Mariona Madrid – 11 anys

TRISTESA

Quan em sento **T**rista.

No tinc ganes de **R**es.

I si tu em parles, jo,

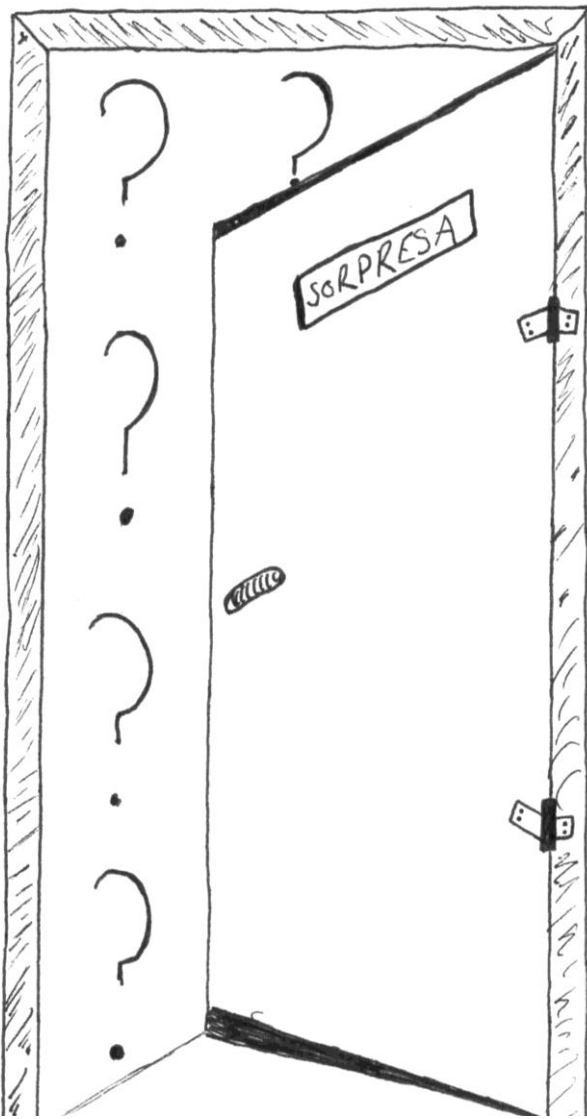
Sempre et diré que no, i res més!

Tristesa ves-te'n ja!!!

Qu**E**, jo, ja no vull plorar.

la tri**S**tesa ja se n'ha anat

i, l'**A**legria, m'ha envoltat.

LA PORTA

Amb una porta m'he topat.

On em portarà?

A un altre lloc,

A un altre món.

No m'atreveixo

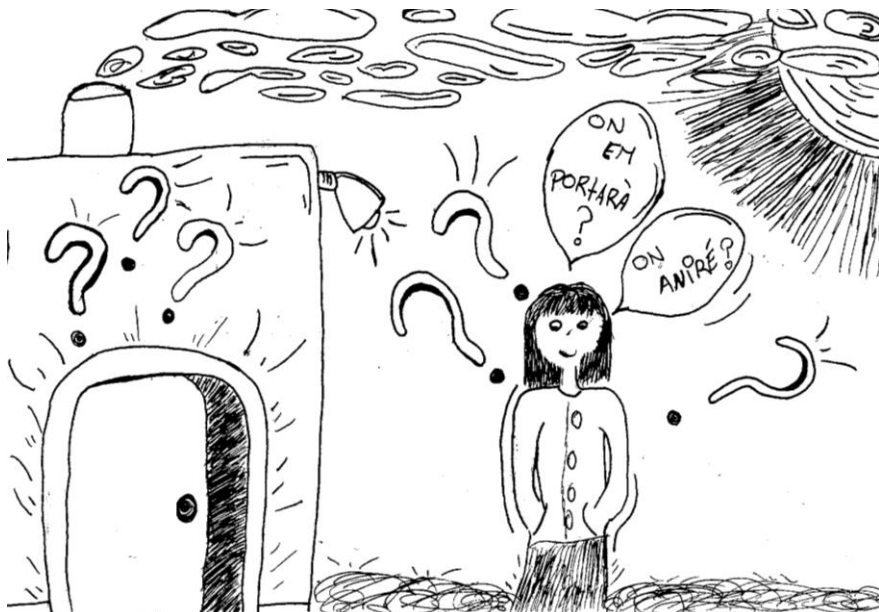
però ho he de fer.

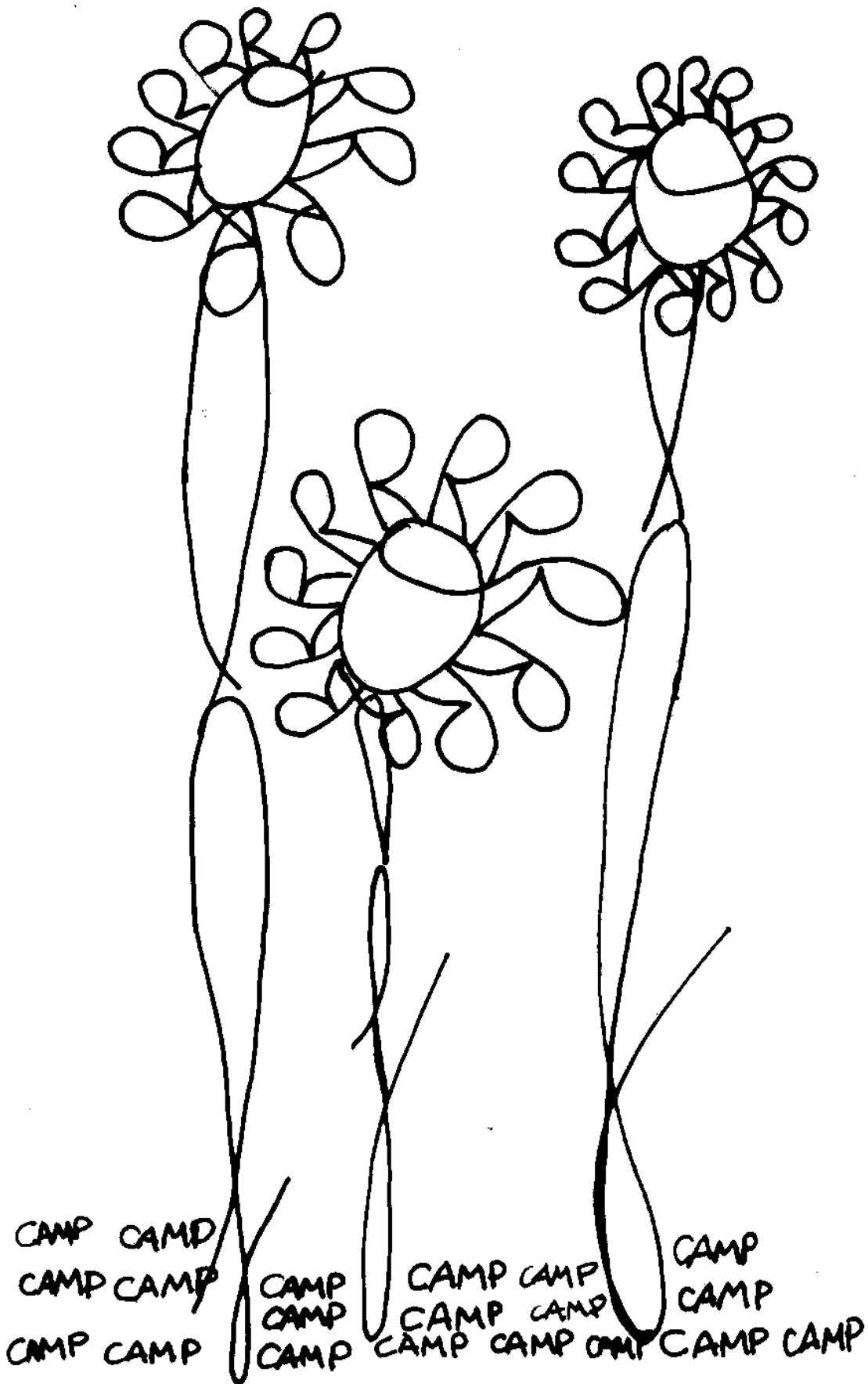
La travesso.

On aniré?

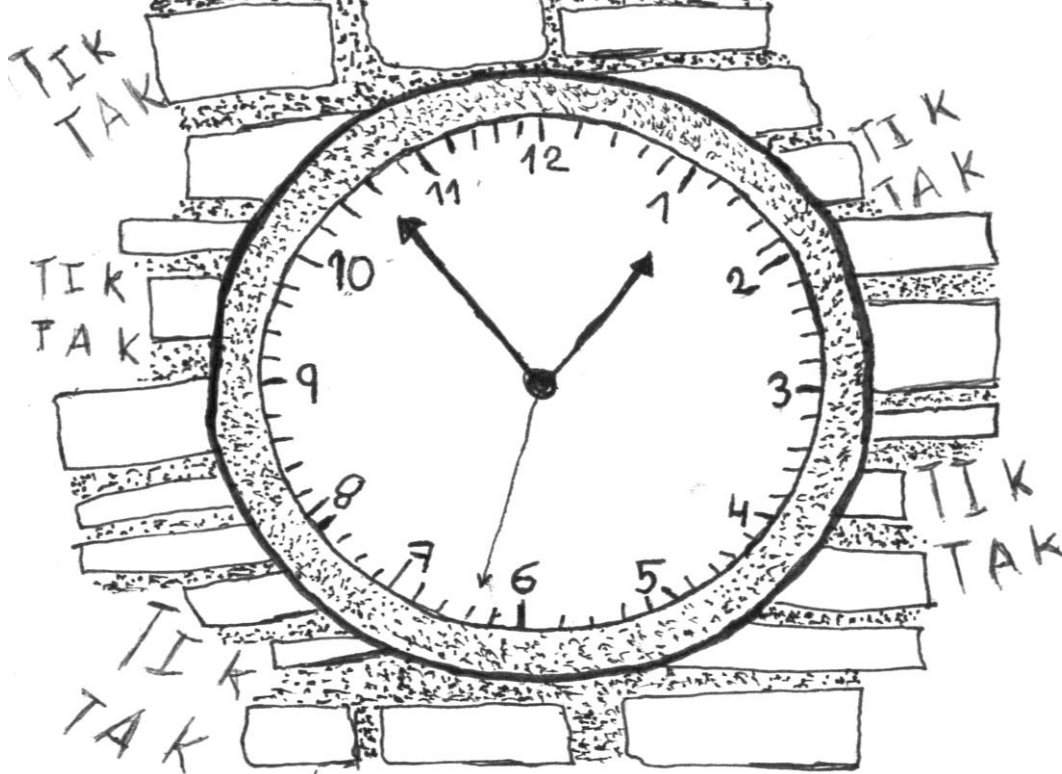
Autor/a: Elías Clarós – 10 anys

Il·lustra: Pedro Collado i Berta Rubio – 11 anys

Autor/a: Ángel Ruiz - 11 anys

EL RELLOTGE

Tik, tak, tik, tak,

Ta, ti, ta, ti

Truk, trik, truk, trik

Clac, cluc, clac, cluc

Nac, nec, nac, nec

But, bat, but, bat

Suc, sec, suc, sec

Va, vi, va, vi

Pum, pam, pum, pam

Dret, drut, dret, drut

Sic, sac, sic, sac

Glec, gluc, glec, gluc

Gos, gat, gos, gat

L'una ja ha arribat

Les dues del matí

Les tres ja estan aquí

Les quatre s'han perdut

Les cinc semblen un bolet

Les sis ja han explotat

Les set es tiren un pet

Les vuit és l'hora d'aixecar-se del llit

Les nou han començat

Les deu han crescut

Les onze s'han pixat

Les dotze han caigut

El rellotge s'ha acabat

CEL

Marc de color blau.

Núvols de cotó

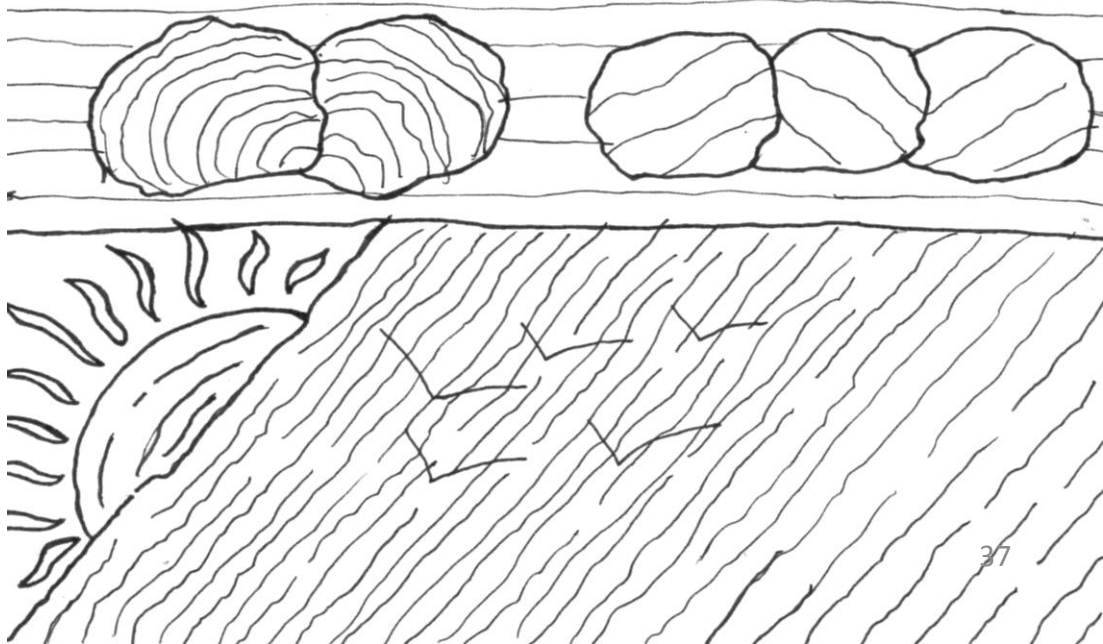
i ocells que volen,

per sobre meu,

buscant l'horitzó.

Autor/a: Martí Albesa – 10 anys

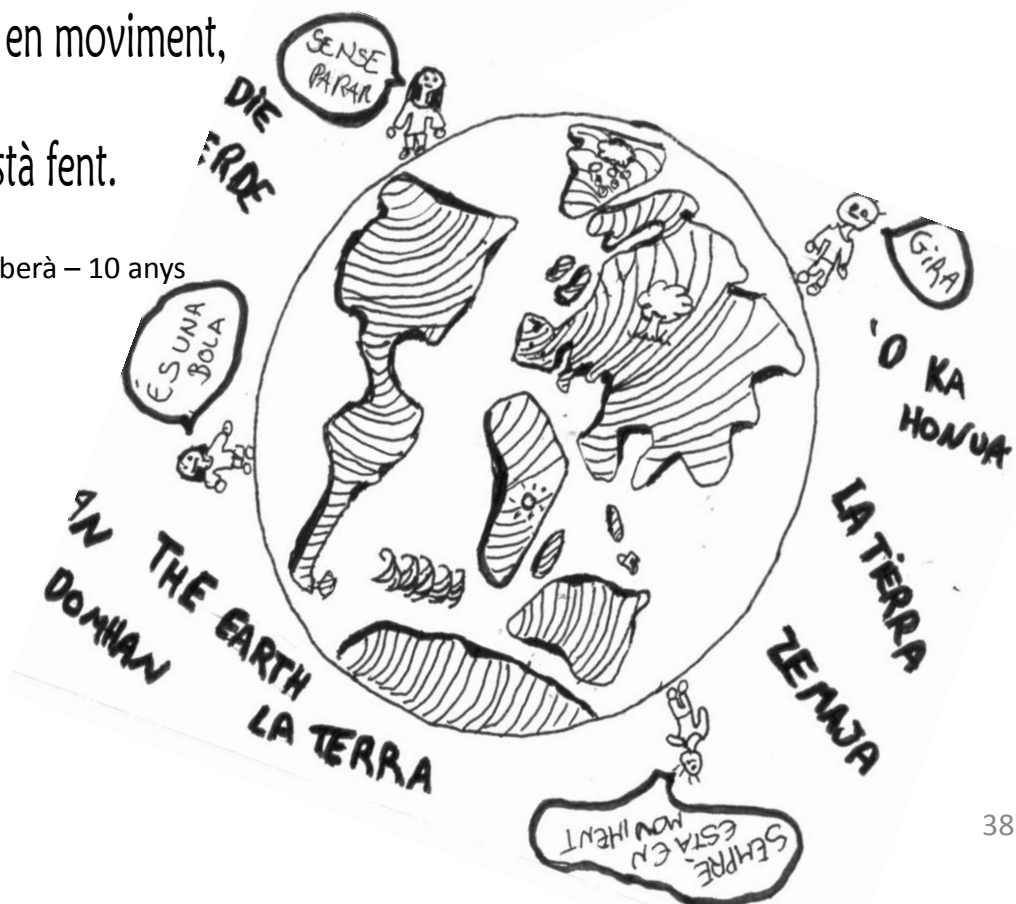
Il·lustra: Nataly Brochero i Marina Sánchez – 12 anys

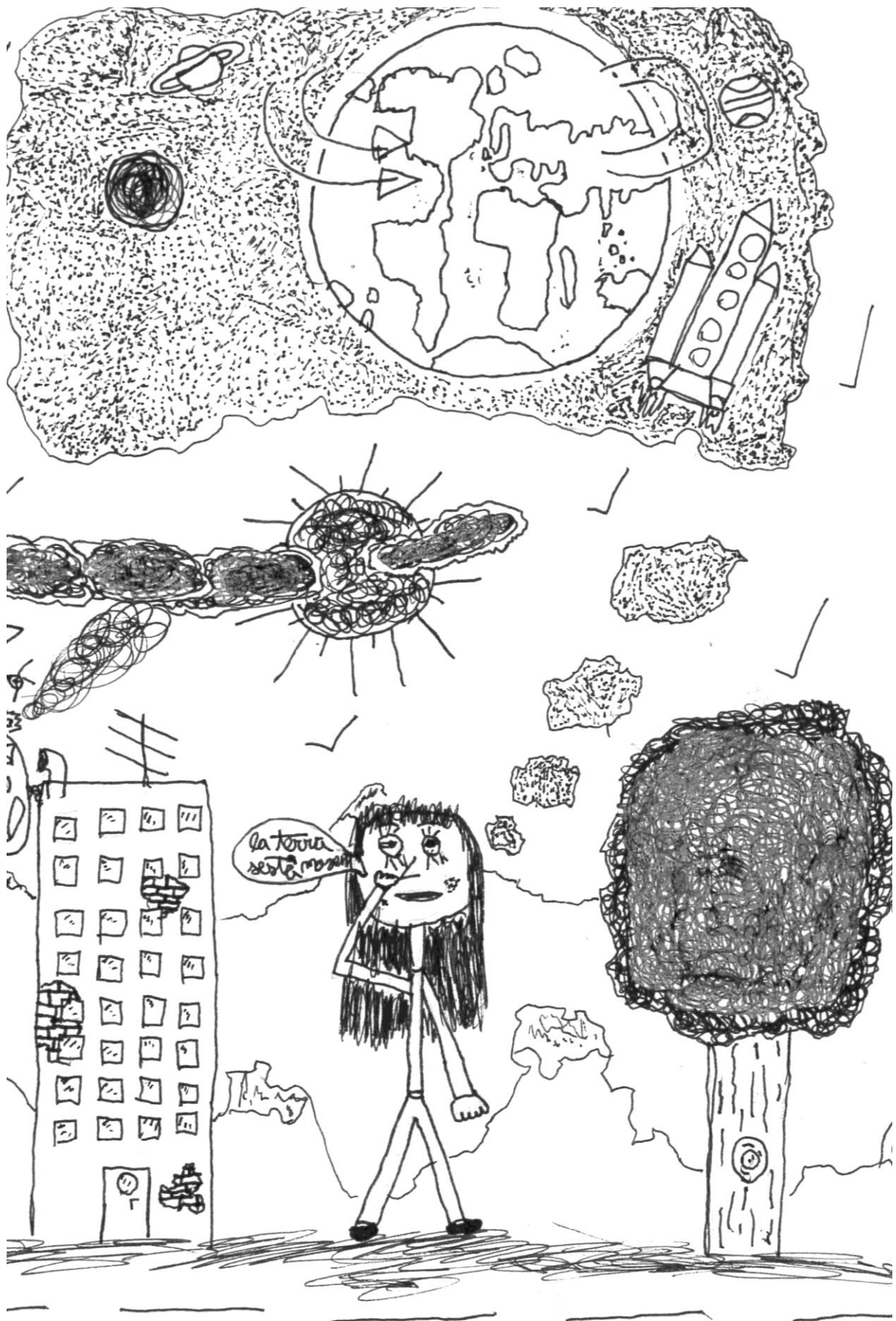

LA TERRA

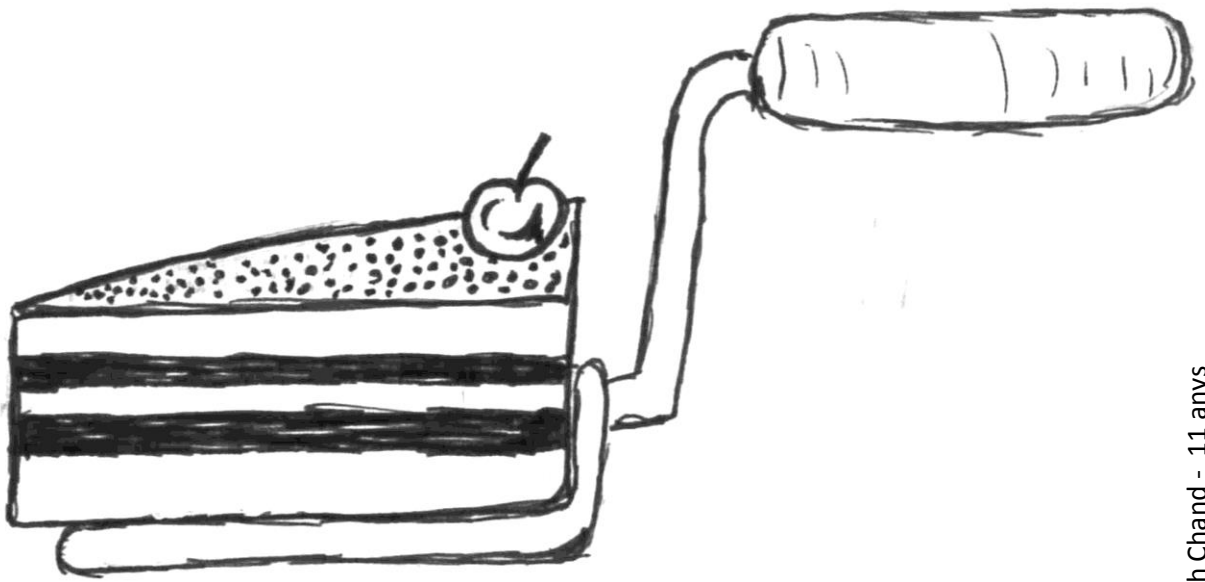
La terra és una bola,
que gira, gira, sens parar
no acaba mai de girar,
no ho notem,
però sempre està en moviment,
i ara mateix ho està fent.

Autor/a: Ivet Barberà – 10 anys

Il-lustra: Nacho Escudero i Kerta Almarcha – 11 anys. I Aina Maneja - 12 anys

EL PASTÍS

Pot ser de molts sabors
amb encenalls, o no,
del sabor que sigui
està molt bo.

No és gelat
ni xocolata,
és pastís
amb molta nata.

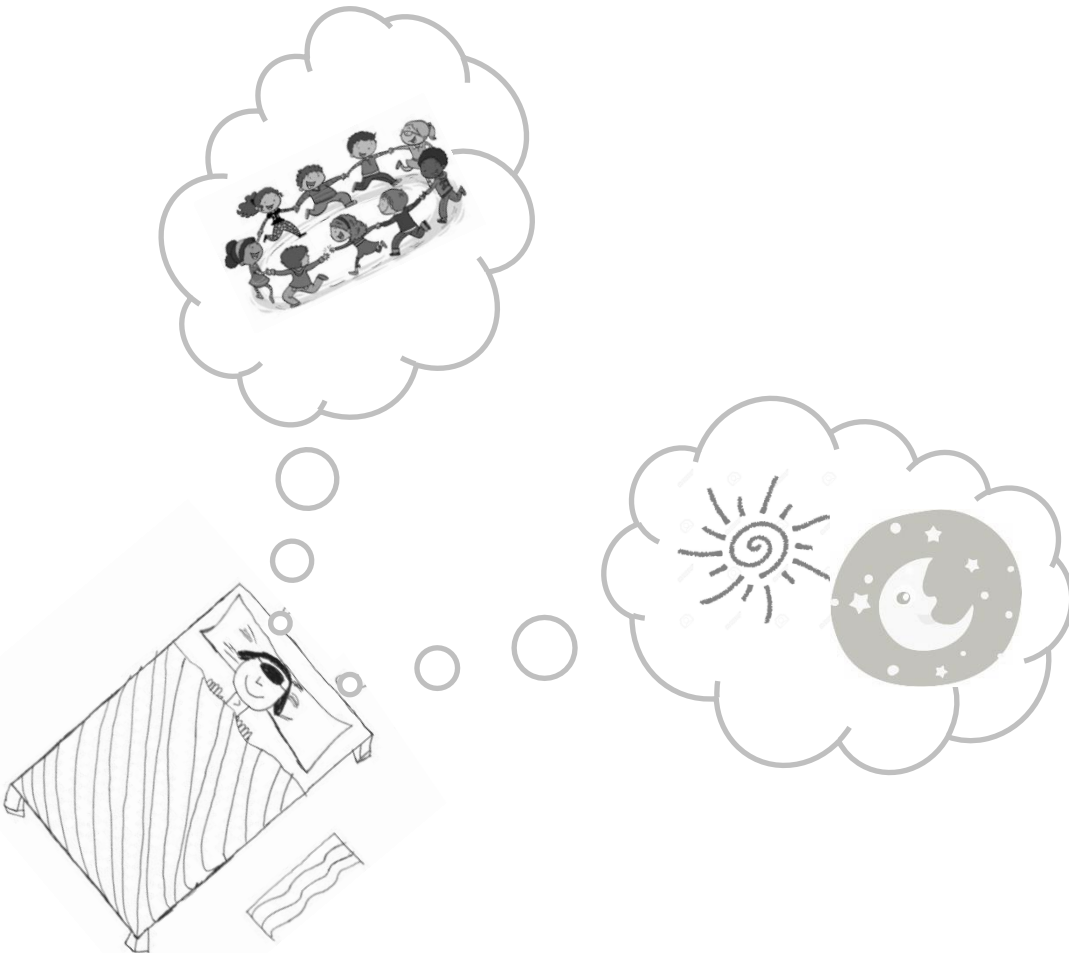
Autor/a: Xiana Rico – 10 anys

Somiar

Oblit

Non-non

Autor/a: Noel Villanova – 10 anys

EL TEATRE

1,2,3 : Acció. Berta, allà! Mar, allà! Martina a la dreta! Arnau, a l'esquerra! Oriol al mig! i... Laura! i la Laura??!!

- Està a l'escola Patufet Sant Jordi - diu la Mar-.

- A què...? I, on...?

- A l'escola Patufet Sant Jordi amb un tal 5è A DJ- diu l'Arnau-

-Però, si són les 8:00...! -diu desesperada la directora del teatre.

La directora del teatre estava molt enfadada perquè el dia següent tenien l'obra de teatre i aquell dia la Laura no havia vingut.

Era el primer dia de l'escola Patufet Sant Jordi, dia : 8/1/2019 del segon trimestre.

A l'escola...

- Avui farem mates -diu la Laura- i després llengua i després...

-Pam! -s'obre la porta- I...era l'Héctor que havia arribat tard una altra vegada. Però darrere seu hi havia la directora de l'obra de teatre. La Laura havia anat a la classe dels Informàtics a parlar amb l'Eugeni per decidir al final, quin full de mates farien.

- On és la Laura?

-Ohhh..., però si és la "bruixa"- van dir xiuxiuejant tots els nens.

- Què...??? - va dir la directora de teatre que es deia Carmen.

La Laura va entrar ràpidament i va cridar:

- Una altra vegada tu...???

-Sí –va dir rient-

- T'he dit que no vinguessis!

- Escolta que demà és el dia - diu la Carmen-.

Es van començar a estirar dels cabells.

-“Sin sangre no hay pelea” -van dir tots.

- Calleu!, poseu-vos a llegir -va cridar la Laura-.

La Laura i la Carmen seguien discutint i discutint fora de la classe i de cop van venir la Mònica, la Ivana i la Pilar a fer classe d'anglès.

- Hello... - va dir la Mònica amb una cara de curiositat.

- Hello - deien tots avorrits.

- How are you?

- Fine, and you?

- What happens to Laura?

- What...? - Deien la majoria menys un grupet.

-Si us plau Xiana -diu la Mònica, perquè la Xiana és la que millor sap anglès-.

-Què li passa a la Laura? -diu la Xiana-

- Thanks Xiana!

- No ho sabem.

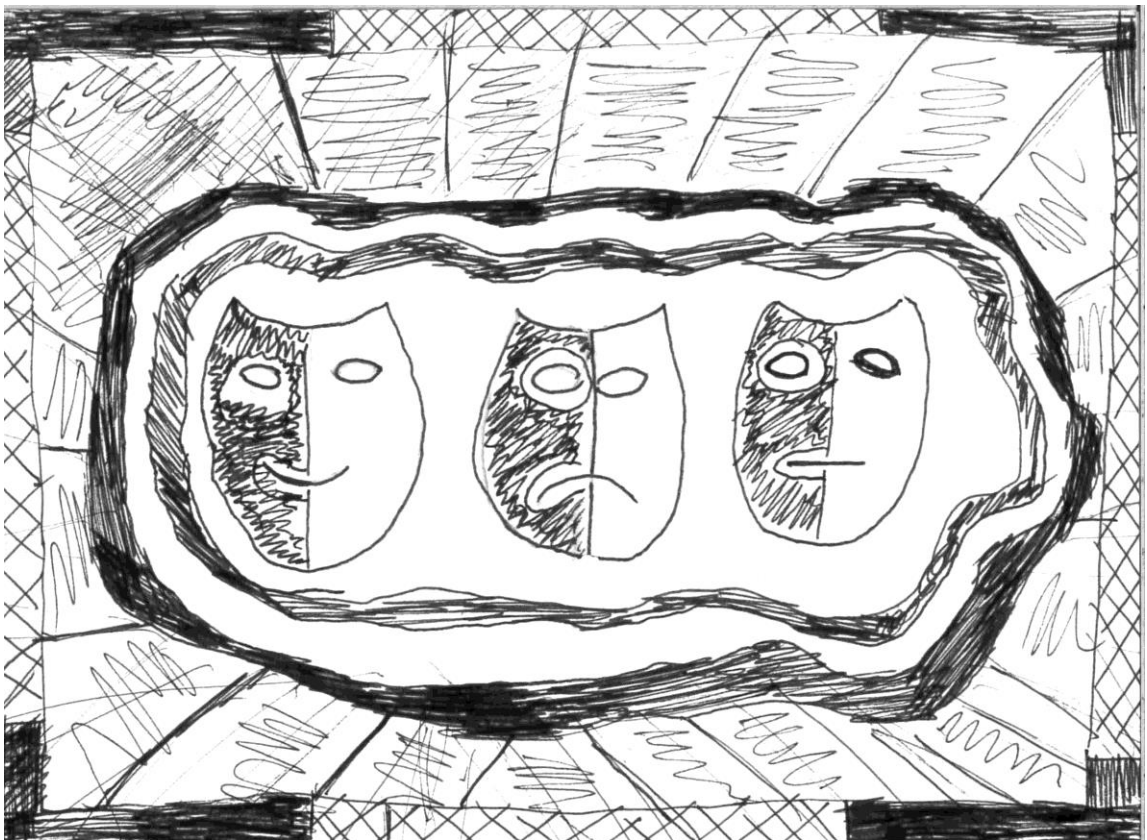
I van seguir fent anglès.

L'endemà...

La Carmen va venir a l'escola a demanar perdó a la Laura.

La Carmen ha après a respectar perquè ha vist que la Laura té un treball difícil i no pot fer les dues coses a la vegada.

Autor/a: Martina Salamanca – 10 anys

Il·lustra: Eric Gargallo – 11 anys

44

NOTÍCIES

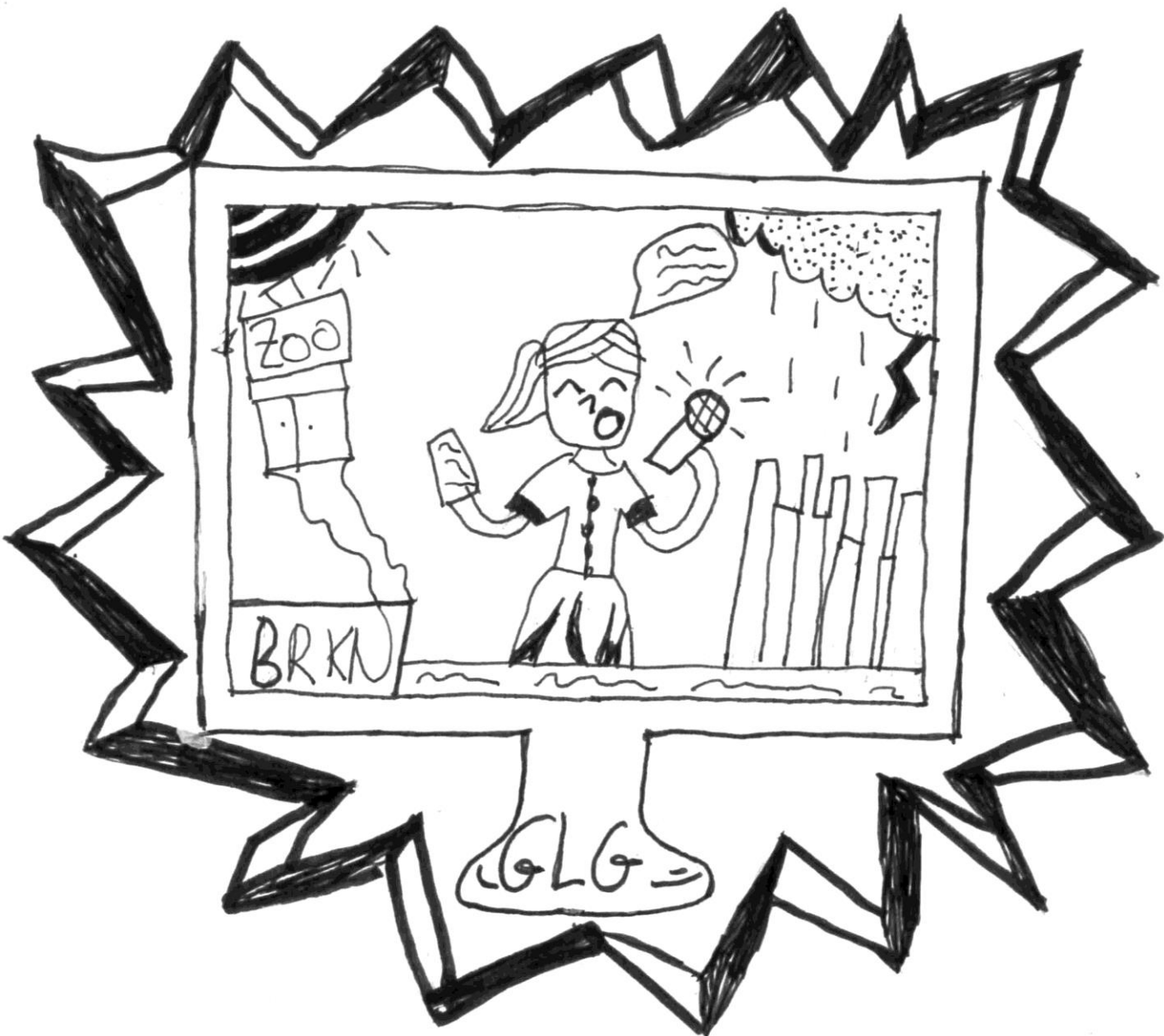
Avui, a la carretera, hi havia un embús d'ambulàncies perquè un lleó s'havia escapat d'un zoo i anava fent, pels carrers, pessigolles a totes les persones que es trobava. I les persones s'estaven morint de riure.

Unes persones van reconèixer el talent del lleó per fer riure, van contactar amb ell i, ara, el lleó és un humorista.

Autor/a: Noa Navas – 10 anys

Il·lustra: Martí Folch - 12 anys

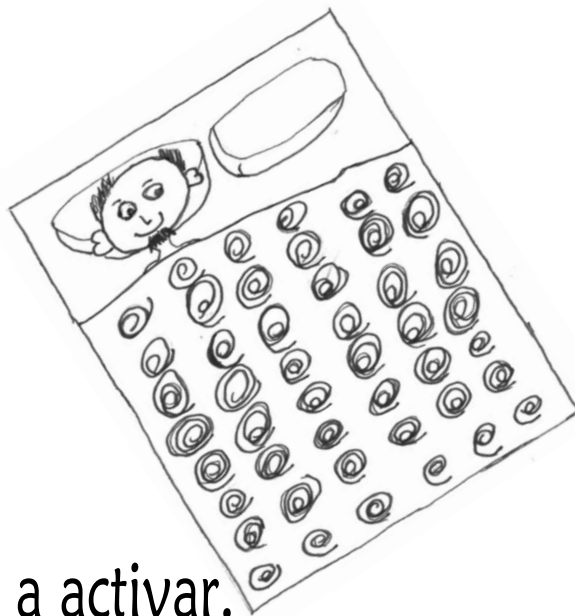
Il·lustra: Sara Fernández - 11 anys

EL LLIT

El llit és per dormir.

Dormir és per descansar

i, descansar, és per tornar-te a activar.

Autor/a: Víctor Vargas – 10 anys

arc Balastegui – 9 i 11 anys

HAS MARXAT

Te n'has anat del meu costat.

M'agradaria tornar-te a veure,

almenys una vegada més.

No estaria malament,

tornar a donar-te una abraçada.

Autor/a: Paula Mora – 11 anys

LA CONSOLA

La consola no va sola,
hi ha algú que la controla.

Això no és la bici,
això és un vici.

M'agrada molt jugar,
però he de descansar.

Quan em castiguen no sé què fer...

Potser m'hauré de portar bé.

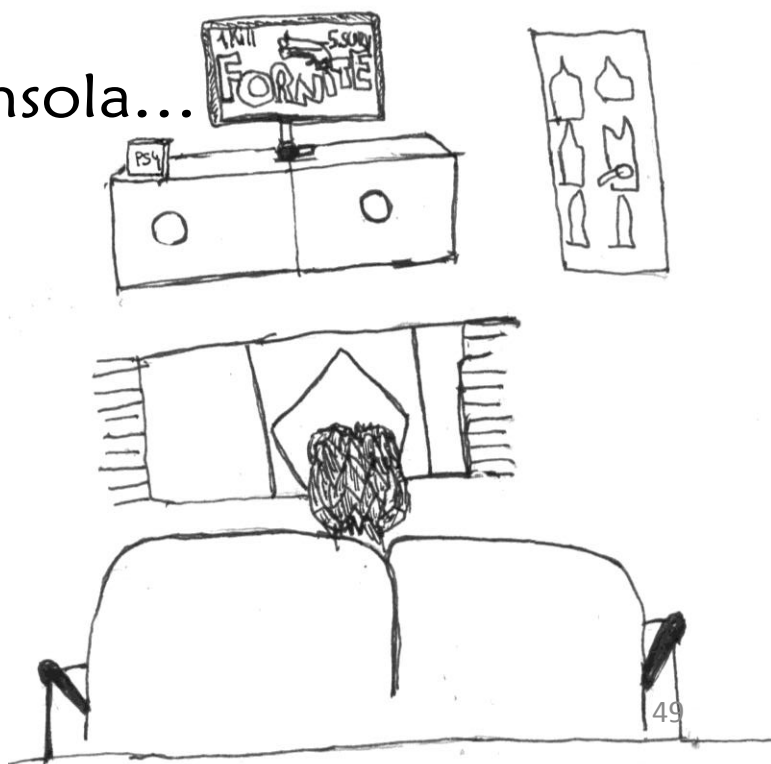
Però per a mi, la consola...

MOLA!

Autor/a: Erik Pérez – 10 anys

Il·lustra: Ferran Cruz i Maria Baena – 9 anys

LA GALLINA

Ulls petits.

Bec punxegut.

Quan l'agafes s'enfada,

ple de plomes a la cara.

Potes curtes ataronjades.

Pon un ou cada setmana.

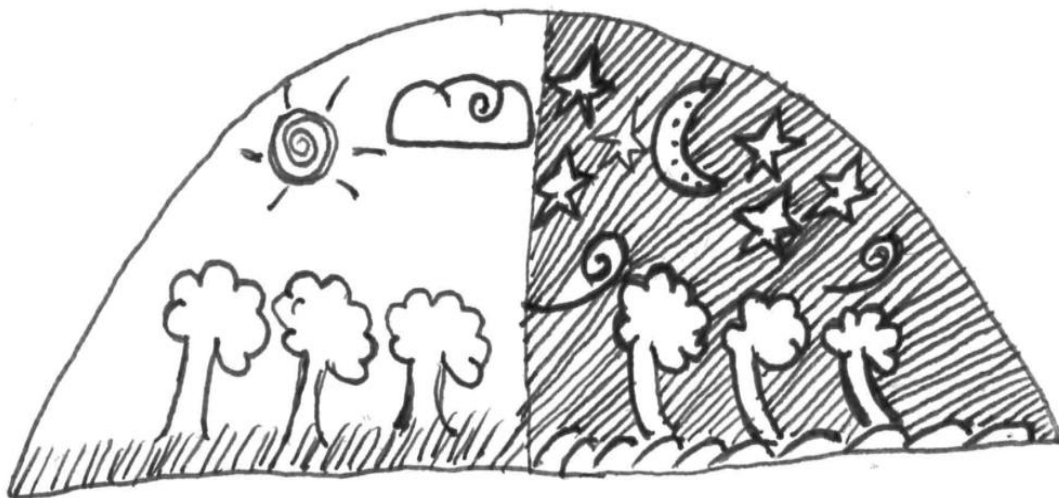
Molt boniques i mimades

a la granja ben cuidades.

Autor/a: Martina Salamanca – 10 anys

Il·lustra: Marc Balastegui – 11 anys

EL DIA I LA NIT

El dia és brillant, la nit és fosca.

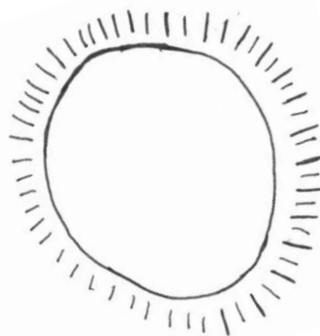
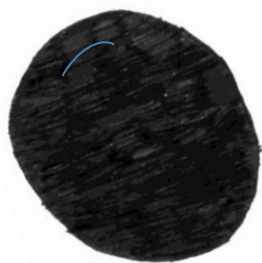
El dia és transitat, la nit és buida.

El dia és xerraire, la nit és tranquil·la.

El dia és càlid, la nit és freda.

Però tot i així, la nit és bonica.

Autor/a: Pol Torregrosa – 11 anys

EL GRANISSAT

Suc de taronja,
sucre i gel,
et faran sentir al cel.

El granissat de maduixa,
li agrada fins a una bruixa.

El de llimona, fins a una mona.

I el de taronja fins a una monja.

Els teus companys et diran a l'estiu:

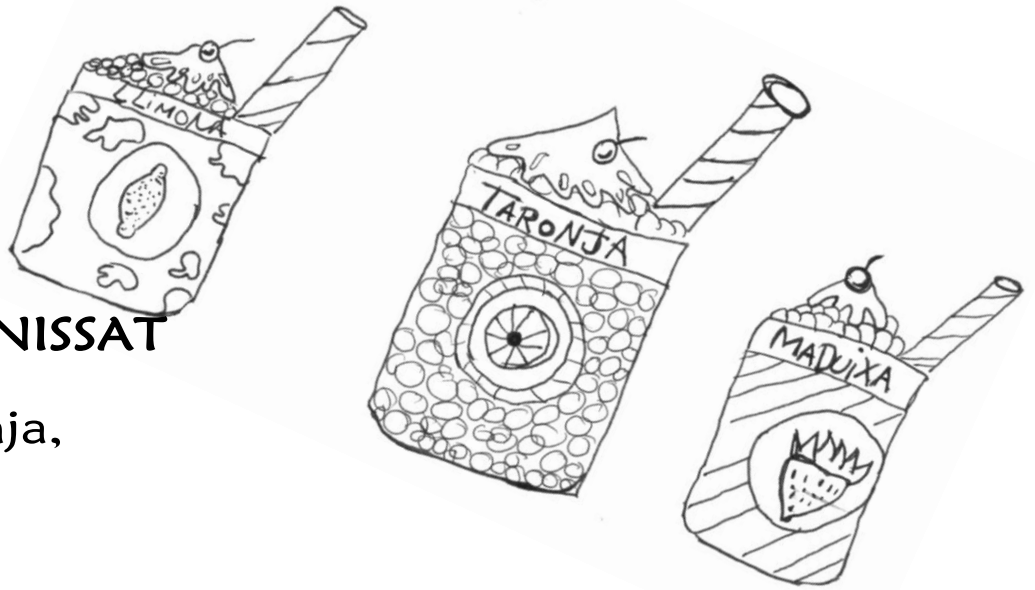
- Em convides, "tiu"?

A l'hivern et preguntaran:

- Un d'aquells et prendràs?

Si dius que sí, et glaçaràs!

Autor/a: Bruno Benítez – 11 anys

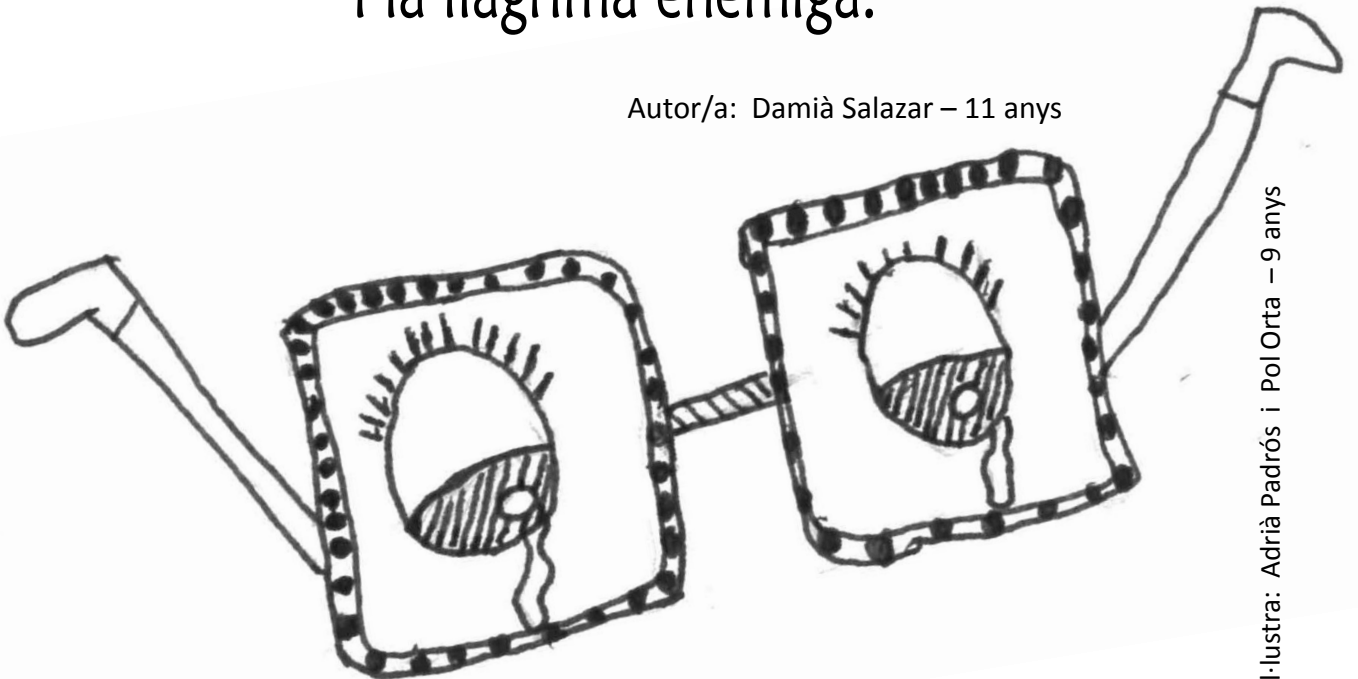

LA VISTA

Els vidres són dos germans,
les lents dues cosines,
les pestanyes, cortines.
La pupil·la, amiga,
i la llàgrima enemiga.

Autor/a: Damià Salazar – 11 anys

Il·lustra: Adrià Padrós i Pol Orta – 9 anys

L'AMIC

Si trobes un amic,

cuida'l molt bé!

És com un tresor,

no el facis malbé!

Ell t'ajudarà,

ell et cuidarà.

Si és un bon amic,

mai se n'anirà.

Autor/a: Nataly Brochero - 11 anys

PENSAR EN COLOR

Penso en el vermell, quan estic plena de ràbia.

En el groc, quan estic esbojarrada.

En el rosa, quan estic enamorada.

Penso en el blau, quan estic embadalida.

En el taronja, quan estic cansada.

Penso en el verd, quan estic relaxada.

En el lila, quan estic marejada.

En el gris, quan la tristor

I en el negre, quan la por.

Autor/a: Berta Rubio – 11 anys

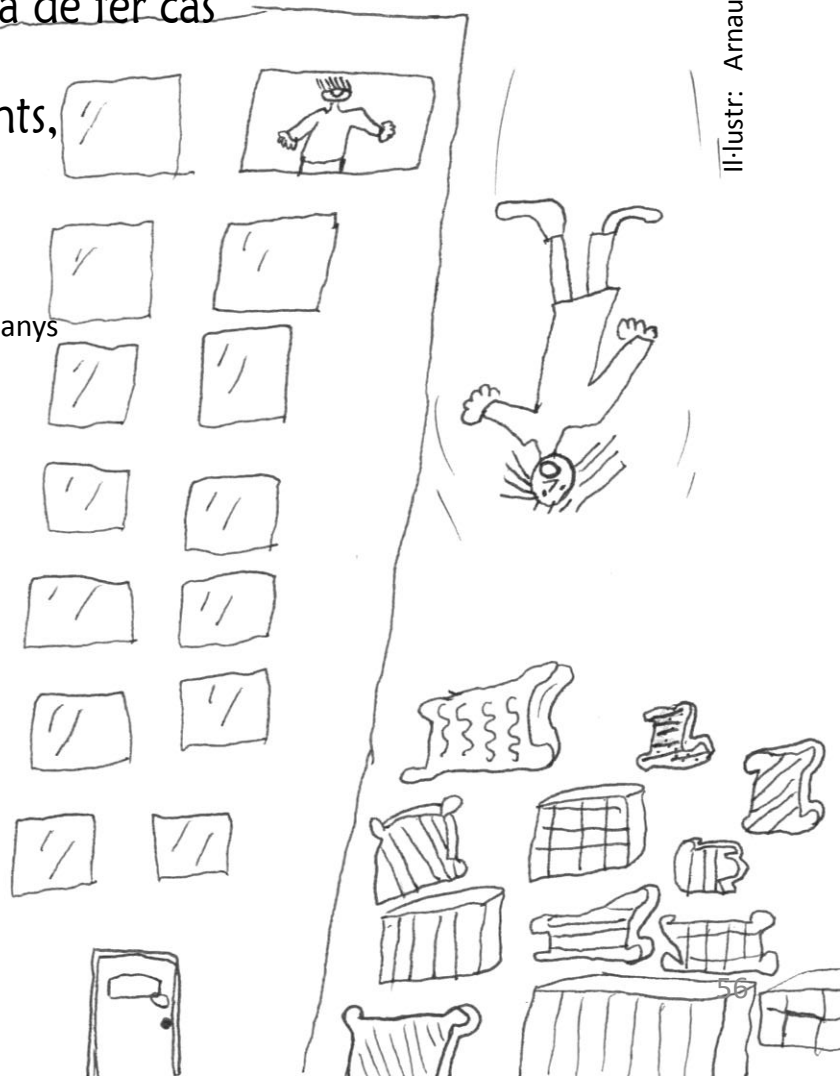
T'ODIO TANT...

T'odio tant que et mataria a petons,
t'odio tant que t'ofegaria a abraçades,
t'odio tant que et llençaria d'un setè pis
sobre un mar de coixins i flassades.

L'amor i l'odi són dues coses molt diferents
i, en alguns moments, incoherents.

Però, de totes maneres, s'ha de fer cas
a les emocions i els sentiments,
no al que digui la gent.

Autor/a: Kerta Almarcha - 11 anys

Il·lustr: Arnau Matas - 10 anys

PERFECTE

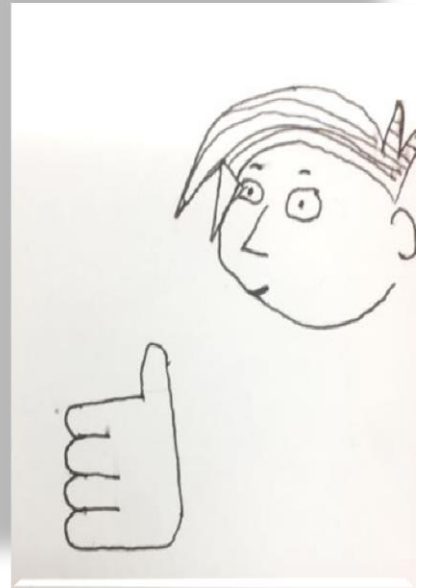
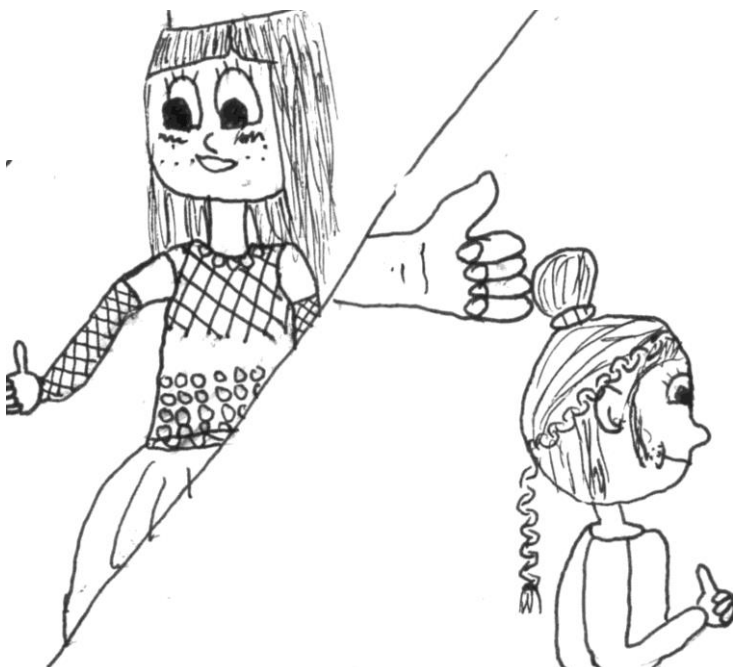
Perfecte per a tu,
perfecte per a mi,
amb això és difícil coincidir.

Perfecte per a tu,
és ser original.

Perfecte per a mi,
és ser important.

Perfecte, al final...,
ningú no ho és tant.

Autor/a: Aina Maneja – 11 anys

PREGUNTES

Per què ens fem preguntes?

No ho entenc! Ara mateix me n'estic fent una.

Per què dubtem? No ho sé.

A vegades penso que seria millor no dubtar.

Què passaria si no ens féssim preguntes?

Que la vida seria molt avorrida.

Tu et fas preguntes?

Ahh! Ja hi tornem a ser...!

Me'n vaig a dormir,

no sigui el cas que me'n torni a fer.

Autor/a: Mariona Madrid – 11 anys

AUTOBIOGRAFIA D'UN TROBADOR

Presentació

Temps era temps, quan els ocells tenien dents,
els porcs corbates i les cabres sabates,
en un poble de muntanya, a la vall de la Cerdanya,
va néixer un jove destinat a ser un bon home
i més tard, una mossa, que era molt voluminosa.

Capítol 1

El meu pare, amb 6 anys ja tenia molts músculs i era capaç de tombar tots els companys. Tenia unes cames molt llargues i sumant-hi els músculs, era un bon corredor. També tenia bona mà per l'escriptura i la poesia.

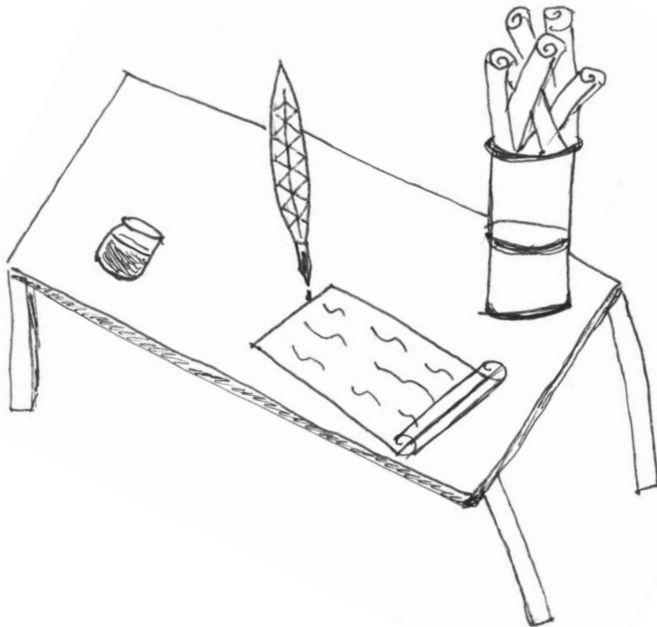
La meva mare era capaç de tombar el més fort sense fer un mínim d'esforç. Amb la caixa toràcica que tenia era molt bona cantant.

Fiquem una miqueta d'ADN per aquí un mica d'ADN per allà i ja em teniu a mi. Jo vaig sortir el doble de fort que el meu pare. Podia fins i tot tombar un adult, atrapar conills corrent i escriure frases sentimentals o cantar com els àngels. Em vaig decantar per aquest últim talent.

Quina bona feina la genètica...

El trobador

Endavant, endavant,
robust com un tanc,
vaig caminant
amb un rasclat arrossegant.

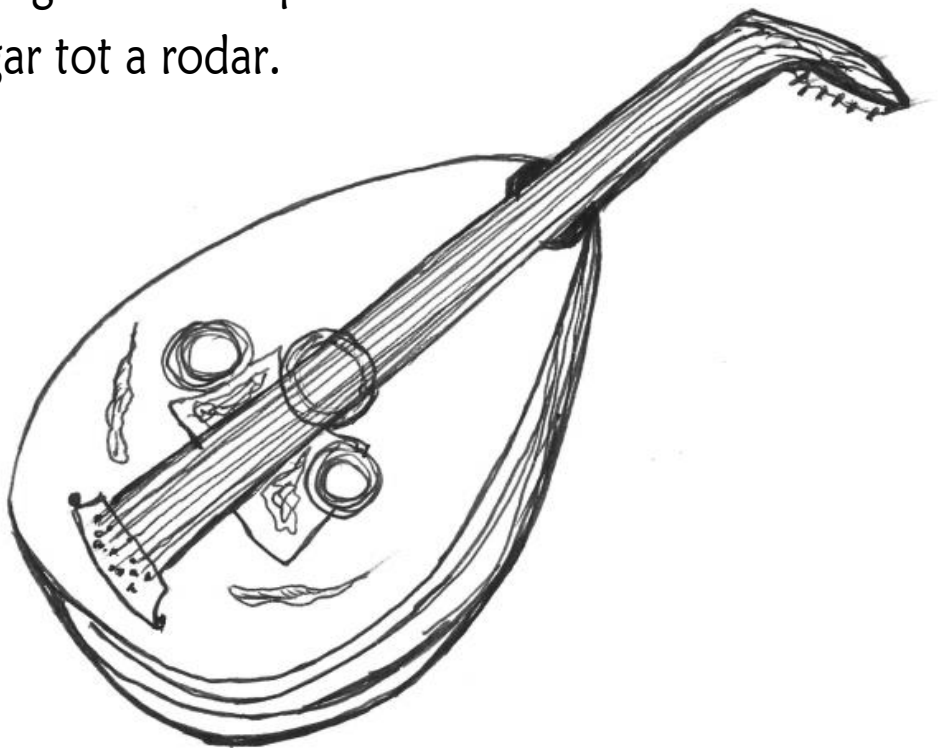
Capítol 2

Doncs amb un llaüt, uns quants quilos de pergamí, uns quants litres de tinta i una ploma d'oca, vaig anar a buscar-me la vida. Vaig estar tota la meua vida voltant per pobles, tocant en hostals a canvi d'allotjament, vaig fer divertir infants amb poemes com aquest:

Història en rodolí 3

La Guineu, més astuta que Déu,
va anar a robar a la casa d'en Julià,
una paperera de per allà.

Però el senyor gat es va despertar
i ho va engegar tot a rodar.

També vaig pacificar baralles amb un poema que feia així:

Amor i Odi

L'Amor i l'Odi no són tan diferents,
lluites fins al final arriscant tots els béns.

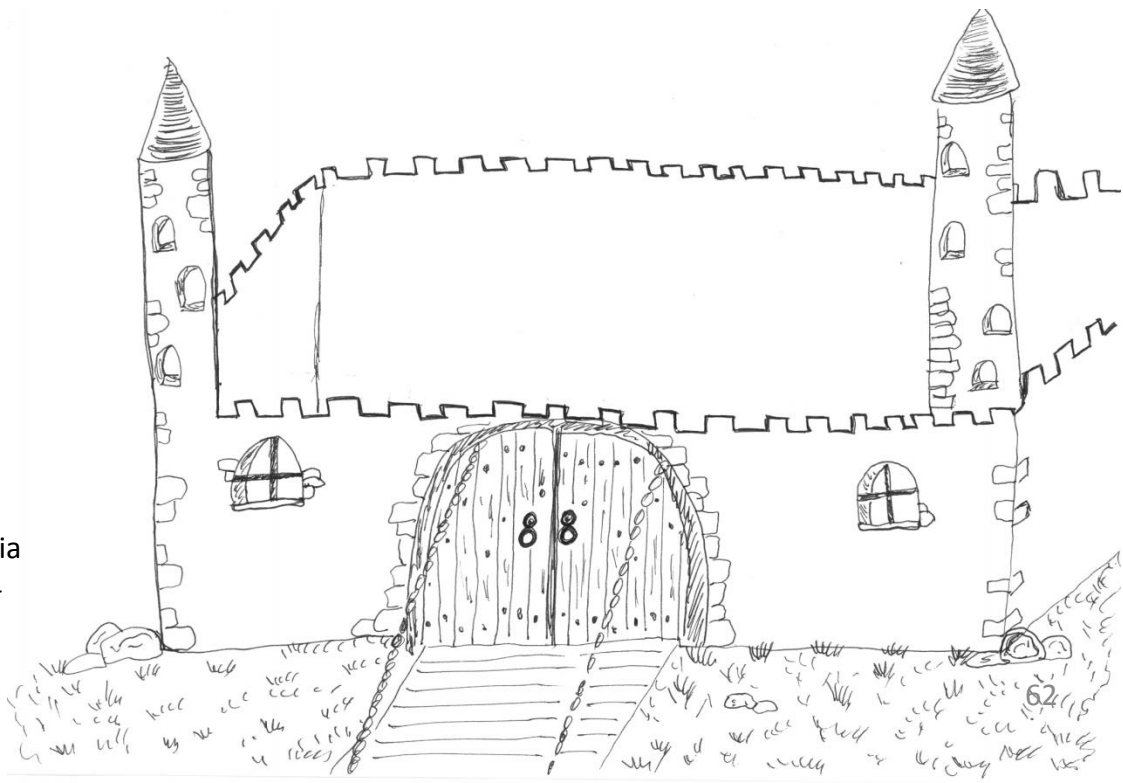
Perdut pel bosc amb set d'amor,
et busco a tu per omplir-me el cor.

Perdut pel bosc amb set de sang,
et busco a tu perquè no visquis tant.

L'Amor i l'Odi no són tan diferents,
Has arribat al final prou patiments.

Vaig arribar a concursar als gloriosos Jocs Florals i vaig
guanyar un premi per un dels meus poemes.

Text: Autobiografia
d'un trobador - 4

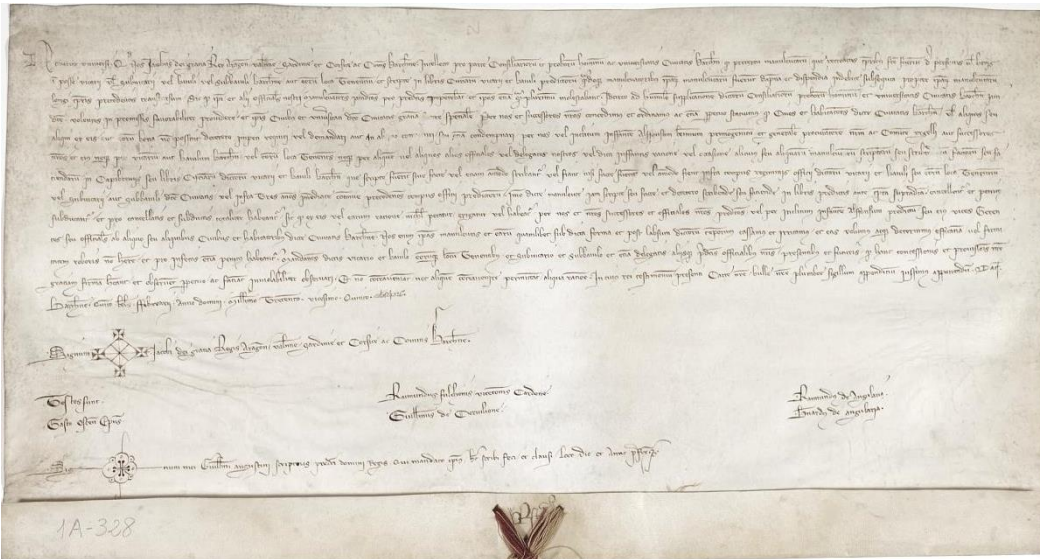
Però ara mateix m'estic morint. Acabo la meva biografia amb aquest poema:

Bona nit

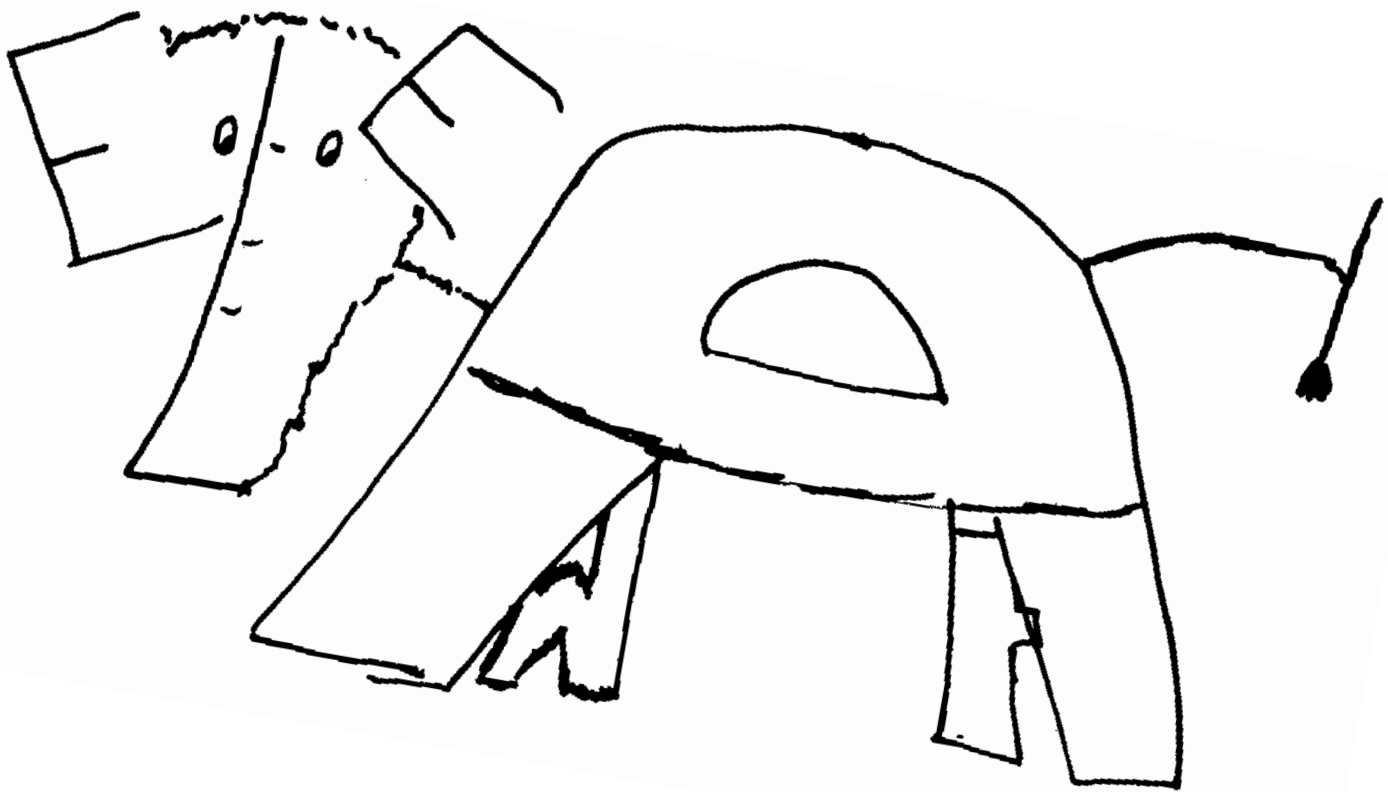
Bona nit me'n vaig al llit
per passar la nit,
l'última nit.
Deixo en les vostres mans
El que m'ha portat tants afanys,
El testimoni complet
Del que mereix ser descobert.

Autor/a: Martí Folch – 11 anys

Il·lustra: Aaron Mariscal, Ermesenda Segarra, Aitor Godoy – 10 anys
i tres imatges d'internet.

Autor/a: Álvaro Alcaide – 11 anys

PETONS DE LLUNA

Hi havia una vegada un món ple de petons sense mals ni canons. Una capsa on hi havia dibuixada una lluna groga i rogent i dins d'aquella petita capsa hi havia un petit petó, recent nascut ben vermell i ple d'amor.

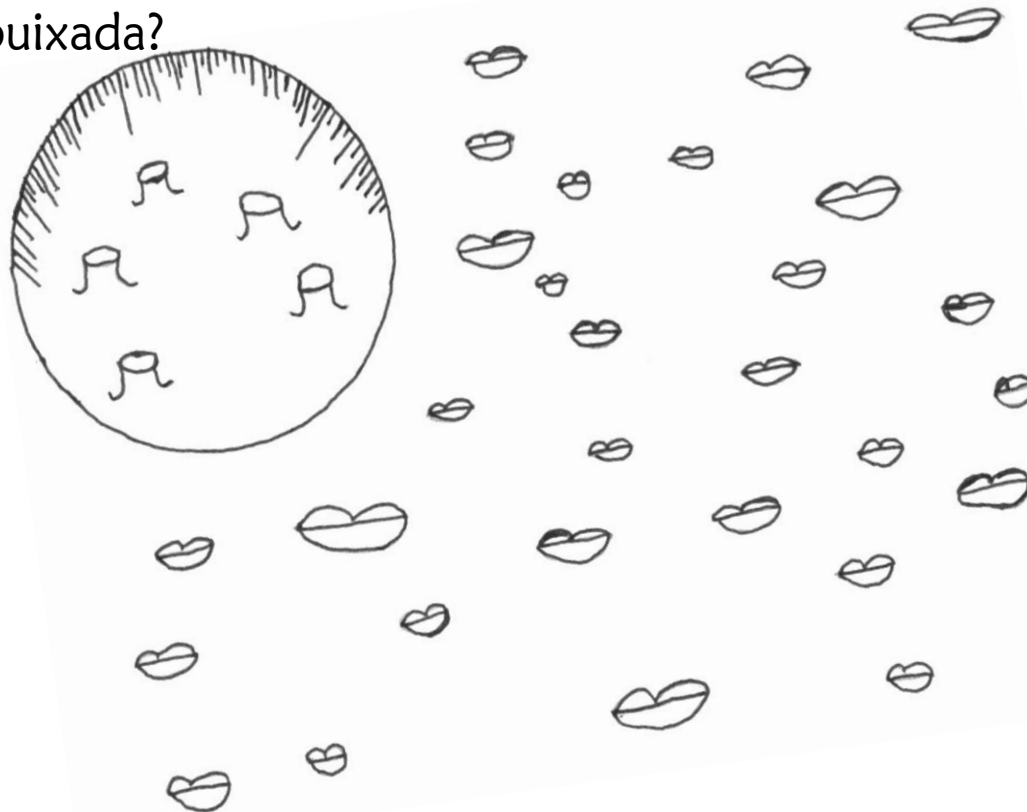
L'havia creat una àvia per la seva néta i l'havia guardat en aquella capseta amb una lluna perquè es fes gran i estigués ple d'amor i, així, algun dia podria regalar-lo a algú.

Aquell petó es deia Amoret i, cada nit, es fixava en aquella rodona que hi havia dibuixada a la capsa on el guardaven.

-Què serà això? -es preguntava.

-A qui em regalarà l'avià?

-Em regalarà a aquella rodona tan brillant i extravagant que està dibuixada?

Un dia normal i corrent, l'Amoret es va despertar preparat per començar la seva rutina, crear amor.

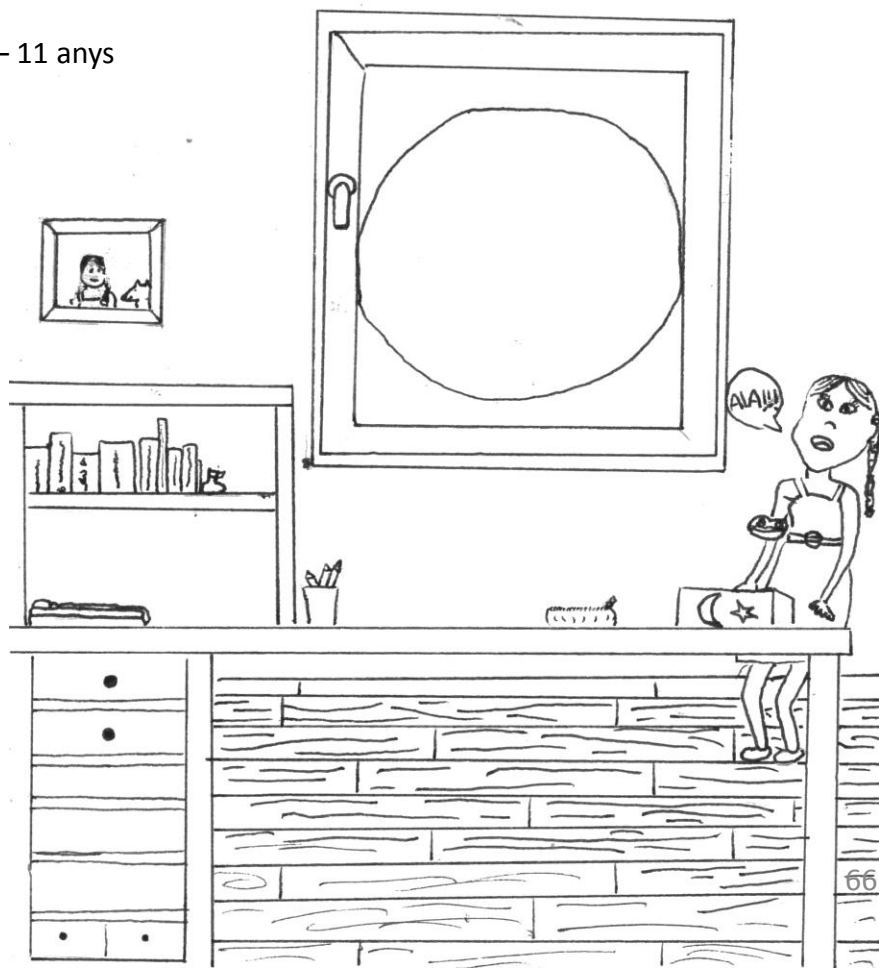
Però, de cop i volta, es va sentir un soroll: “patapum”...! Se sentia alliberat! De cop va sortir disparat de la capsa i va anar a parar a la galta de la néta.

En aquell moment, es va girar i va veure la lluna per primera vegada i va sentir un sentiment d'amor. Volia volar fins allà, fer-li un petó a aquella rodona tan brillant.

L'Amoret es va convertir en una petita piga a la cara, com es diu en castellà, un “lunar”. I així va ser com el petit Amoret va ser feliç per sempre. Podia veure la lluna i observar-la!

I aquesta història és la història de l'Amoret, un petit petonet.

Autor/a: Aina Maneja – 11 anys

EL BOSC MÀGIC

Hi havia una vegada una noia que es deia Clàudia. La Clàudia era una noia de 13 anys i li agradava la natura i els éssers fantàstics. A l'escola tothom es reia d'ella perquè deien que era una "friqui". A la tarda, la Clàudia anava al bosc i es relaxava i també dibuixava. Una tarda quan sortia de l'escola, la Clàudia va anar al bosc. Quan va arribar al bosc va escoltar a algú que deia:

-Què fas aquí, has de venir amb mi ara mateix!.

La Clàudia va dir cridant:

-I si em vull negar!

Després algú li va llançar una pedra al cap i va caure en un somni profund. Al cap d'uns minuts es va despertar i va veure algú. Li va mirar els ulls, els cabells i les potes. No tenia cames, era un minotaure.

El minotaure va dir:

-Estàs en el bosc màgic i a prop està el regne de la reina Florida i has de venir amb mi, ara, al castell de la reina.

La Claudia va exclamar:

-Per què he d'anar al castell?

El minotaure li va contestar:

-La reina et vol perquè té un problema i ella sap que dibuixes bé. La reina ha fet un tracte amb una altra reina. La reina ha de fer un dibuix increïble i si perd el tracte li haurà de donar el seu regne. I no diguem que la reina dibuixi molt bé, ella mateixa ha dit que dibuixava malament.

La Clàudia va pensar: Tinc una situació difícil però li ajudaré.

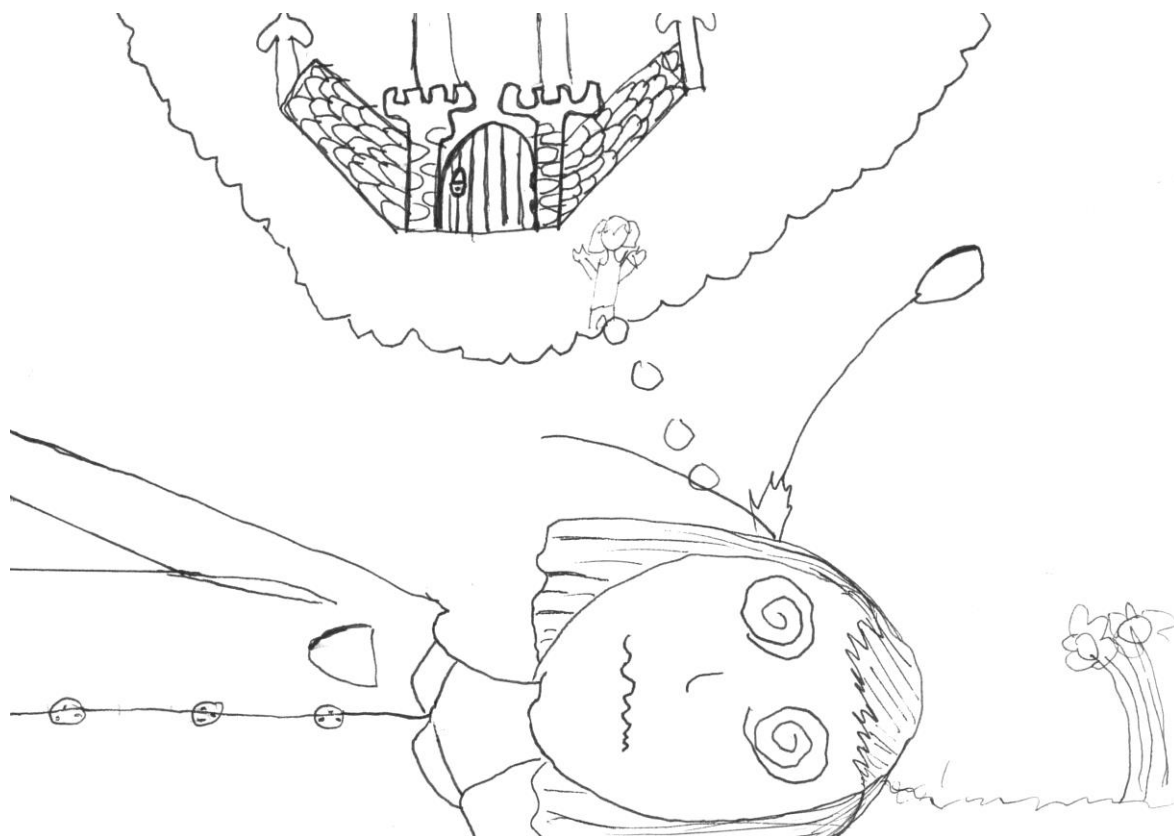
La Clàudia li va dir al minotaure:

-D'acord t'aju...

La Clàudia es va despertar, tot era un somni!

I si tot hagués passat de veritat...?

Autor/a: Jazmín Franco - 12 anys

Il·lustra: Martí carreras i Nora Gándara – 9 anys

EL MEU AMOR

Quan m'hi acosto
el meu cor va a cent.
No puc parlar; ni respirar...
Hauria d'haver fet un pla...
Ja no puc mirar enrere.
Tinc papallones al cor
i, sento, que és el meu amor.

Autor/a: Judit López – 11 anys

EL DIA QUE VA DESAPARÈIXER LA TERRA

Ara mateix ningú està a la Terra. Fa uns 30 anys la Terra va morir. Ens vam quedar sense vegetació, l'últim ocell va morir i la terra es va escalfar i contaminar fins que ens vam quedar sense res.

Ara vivim a Mart, era el somni d'alguns nens, però no és el que esperàvem.

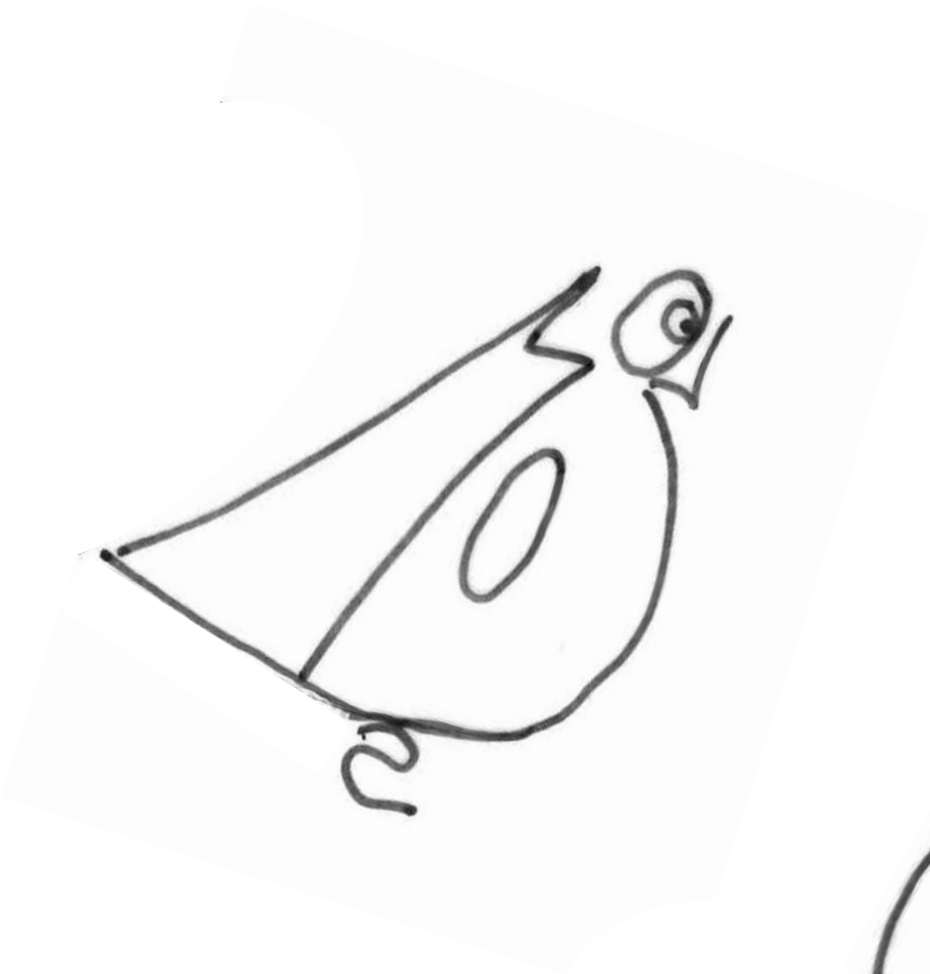
No tenim gaire menjar, la població mundial és d'uns 4000 habitants. Hi ha poc oxigen i joestic en un poble on no hi ha res,estic molt sol i no sé què fer.

Els humans no vam poder evitar-ho i al final som aquí. La Terra està molt lluny, ningú no hi vol anar. Bé, jo sí, però no es pot. M'agradaria tornar a casa, tornar a fer la meva vida i seguir com una persona normal.

Autor/a: Marc Balastegui – 11 anys

Il·lustra: Lucía Vergara – 9 anys

Autor/a: Noa Mohedano - 11 anys

ELS SOMNIS

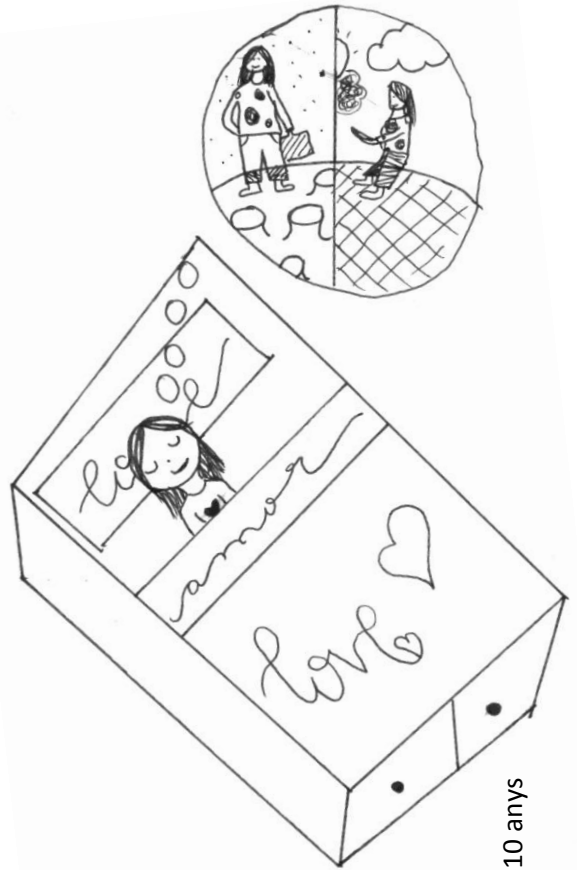
Els somnis venen de nit
a vegades, són molt divertits,
no els pots controlar
i, a vegades,
et fan plorar.

Són com un viatge pel món
que està ple d'emocions.
Són com un sac d'aventures
i, a vegades, de tortures.

Un dia estàs en un planeta
amb una gran maleta
i, un altre, a la lluna
jugant amb la pruna.

Un dia volem i un altre lluítem
per superar les pors
a les que ens enfrontem.
I, quan ens despertem,
ja no ens en recordem
i a la nostra vida tornem.

Autor/a: Malena Salazar – 11 anys

Il·lustra: Emma Benítez i Noa Martín – 10 anys

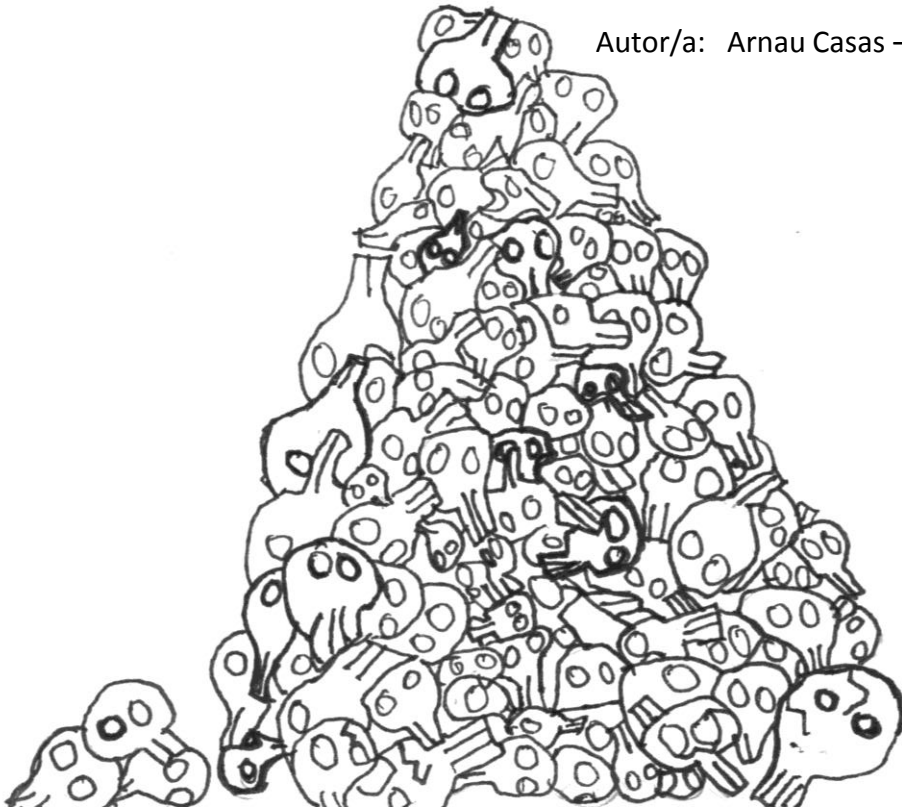
LA MORT

La mort no es pot frenar
ni amb aigua ni amb gas.

La mort.

La mort és un mar negre
sense curs,
fins que arriba la putrefacció
i, inevitablement, la descomposició.

Autor/a: Arnau Casas – 12 anys

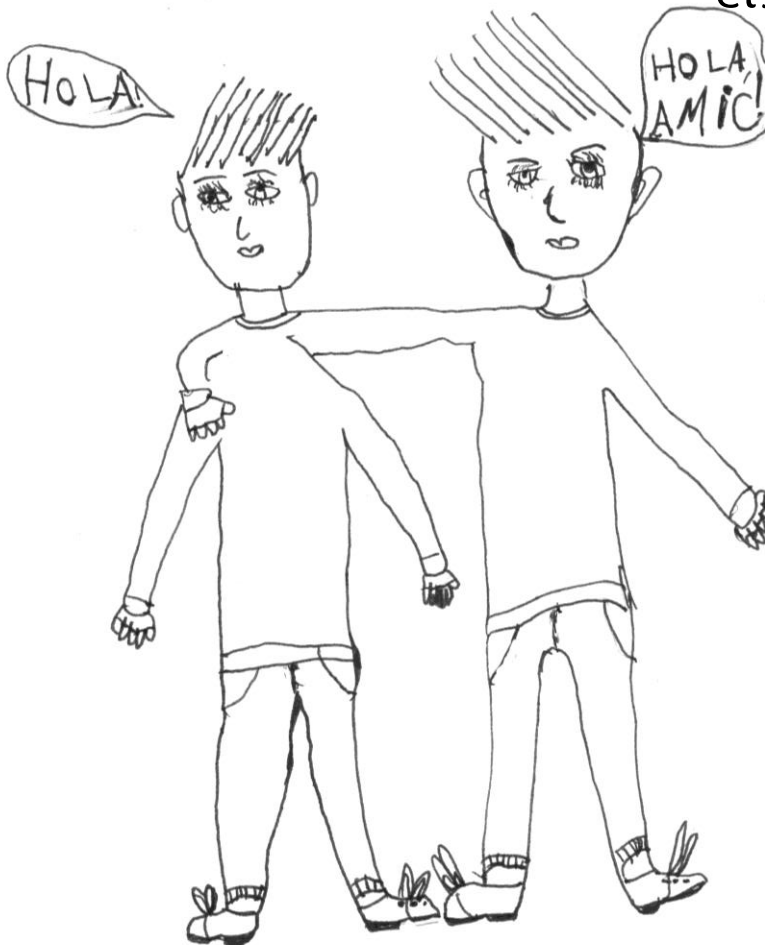
ELS AMICS

Tenir un amic és tenir un tresor
que estimes amb tot el teu cor.

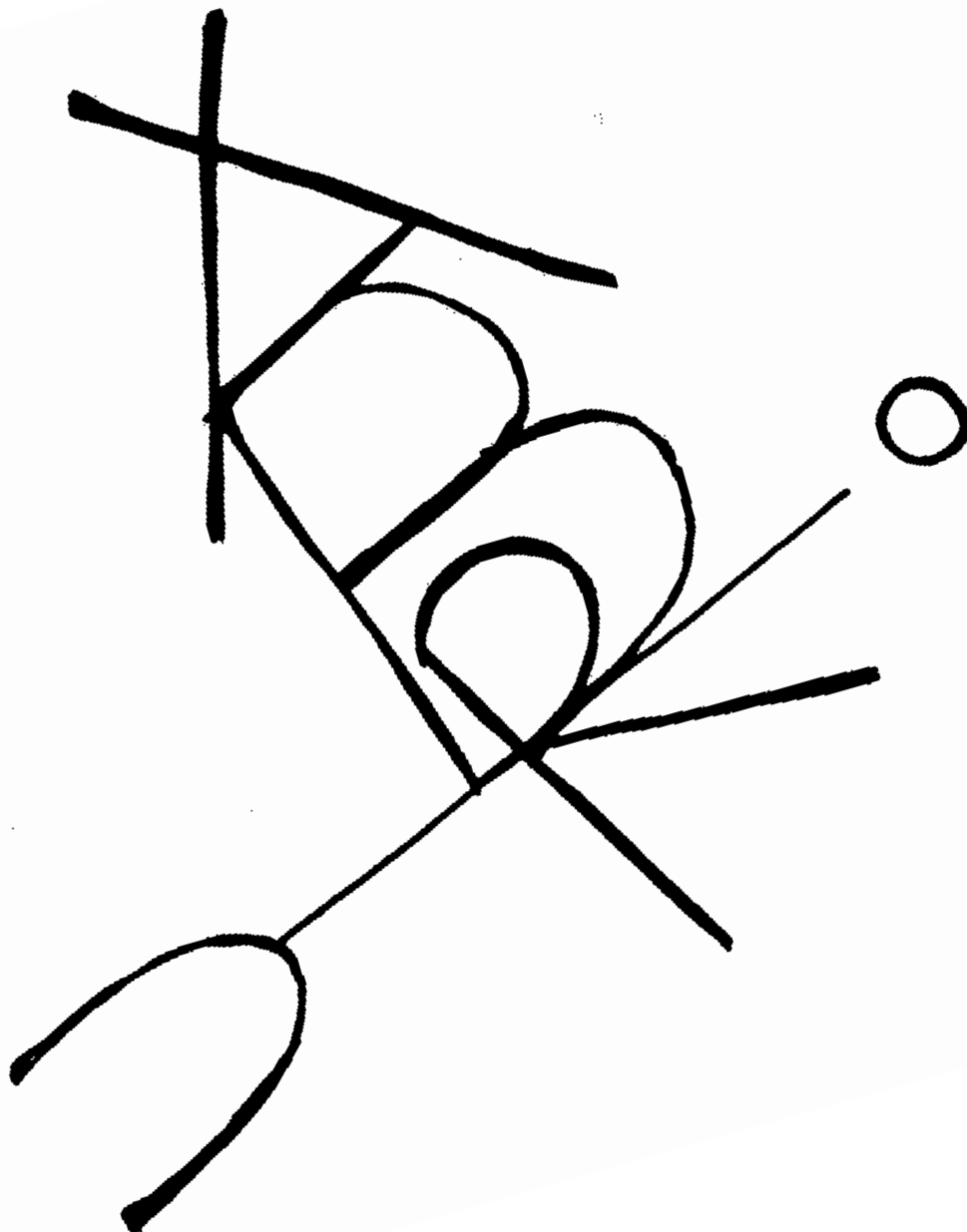
És com un germà
que sempre et dóna la mà.

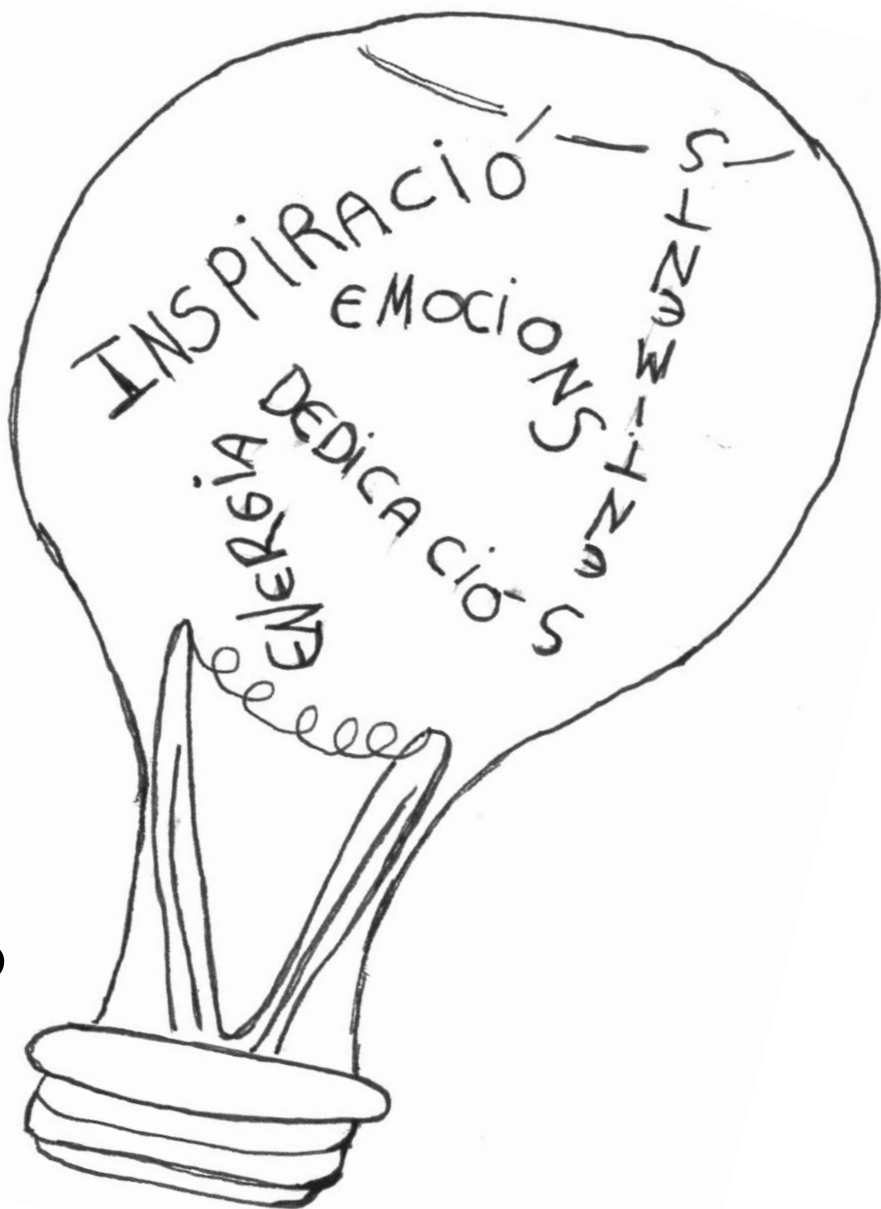
Quan hi ha la foscor,
ell troba la claror.

Quan tens un amic de veritat,
ets molt afortunat.

Autor/a: Abril Sotomayor -11 anys

Inspiració

Dedicació

Emocions

Energia

Sentiments

Autor/a: Laura García – 11 anys

Il·lustra: Ariadna Lozano – 9 anys